XIX. évfolyam 19. szám. Ára: 1 forint 1963. május 9

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

— Fiacskám, azért ezt a könyvet neked is el kellene olvasnod…

DRAMATURGIA

A legtöbb művész – író, filmíró – elavultnak tartja a pillér-dramaturgiát, vagyis a gondosan előkészített nagyjelenetet, amelyben robbanásszerűen történik a drámai összeütközés. A modernek ehelyett a részletfolyamatok aprólékos kidolgozását tűzték ki célul, és úgy óvakodnak a nagyjelenetektől, mint ördög a szenteltvíztől.

A mi családunkban is érvényesül ez a kétfajta irányzat. Bevallom őszintén, én a modern irányzatot képviselem, a feleségem viszont konzervatív beállítottságú, ő a pillér-dramaturgia híve, s ebből a dramaturgiai ellentétből néha nagy bajok származnak.

Legutóbb például az történt, hogy éjféltájban értem haza. Taxival jöttem, mert reggel azt ígértem a feleségemnek, hogy legkésőbb nyolcra otthon leszek. Amikor kiszálltam a kocsiból és felnéztem lakásunk ablakaira, láttam, hogy még ég a villany. A feleségem várt rám, készülődött a nagyjelenetre, amelyet gondosan előkészített. Lelki szemeimmel magam előtt láttam a színt: a feleségem összekuporodva ül egy fotelben, maga alá húzott lábbal, kezében könyv, a Háború és béke, mellette egy kisasztalon hamutálca, rengeteg félig elszívott cigarettával.

Mint mondottam, én utálom a hagyományos pillérdramaturgiát, s ezért hosszú ideig tétováztam: becsöngessek-e a kapun, vagy sem? Hosszú lelkitusa után végül is becsöngettem. Szép lassan felemeltem a jobb kezemet, és kinyújtott mutatóujjammal a csengőgomb felé közeledtem. Néhány milliméterrel a csengő előtt megálltam, és mutatóujjammal kis köröket írtam le. Hajnalig azonban mégsem csinálhattam volna kis köröket a csengő előtt, ezért hát megnyomtam a gombot. Egy kis ideig abban reménykedtem, hogy nincs itthon a házfelügyelő, de csalódnom kellett. Soha ilyen gyorsan nem került elő, mint akkor, szinte futólépésben jött kaput nyitni.

A kapu alatt megálltam, s azt kérdeztem a házfelügyelőtől, mit szól a laoszi helyzethez. Az öregúr dörmögött

valamit, majd faképnél hagyott. Ismét egyedül maradtam, egyedül a lelkemmel, és odafenn a lakásban már érett a dráma. A feleségem valószínűleg percenként az órájára nézett és fülelt, vajon nem zörren-e a kulcs a zárban, nem hall-e lépéseket.

Én azonban modern vagyok, éppen ezért aprólékosan kidolgoztam egy részletfolyamatot. Lassan, óvatosan mentem fel a lépcsőn, megfontoltan, gondterhelten rakosgattam a lábamat. Minden ötödik lépcsőfok után megpihentem és visszanéztem a megtett útra. Az igazi drámai összeütközés ezekben a pillanatokban zajlott le a szívem mélyén, ezekben a pillanatokban csapott össze bennem a jó és a rossz, a jó férj és a rossz férj. Erről a küzdelemről azonban nem tudott a feleségem, és hiába is meséltem volna róla, amikor ő a pillér-dramaturgia híve, s alig várja, hogy nagyjelenetet csinálhasson.

Odaértem az ajtónkhoz. Remegő kézzel elővettem a kulcsot és betettem a zárba. Ez után a művelet után pihenésre volt szükségem, mert az előzetesen átélt lelki kínok, amelyekből – úgy éreztem –, megtisztulva kerültem ki, alaposan megviselték az idegeimet. Egy egészen más ember állt most az ajtó előtt. Nem az voltam már, aki voltam, mondjuk, reggel, vagy néhány órával azelőtt. Vajon a feleségem észreveszi-e? Nem, nem fogja észrevenni, ilyet az asszonyok sohasem vesznek észre. Amilyen halkan csak lehetett, kinyitottam az ajtót, és lábujjhegyen besétáltam az előszobába. Villanyt nem gyújtottam. Ott álltam a sötétben, magányosan, zúgó fejjel, és abban bizakodtam, hogy időközben a feleségem szakított a régi elmélettel, és jelenet helyett ágyat csinál nekem. Mosolyogva nyitottam be a szobába.

– Szervusz – mondtam kedvesen –, hát te még ébren vagy?

Abban a pillanatban elkezdődött a nagyjelenet, amelyben nekem alig volt szerepem. Mindössze csak annyit mondtam, de azt is nagyon halkan:

– Na de, szívem... Na, de szívecském!...

Mikes György

A humor KÖNYVÉBŐL

VOLTAIRE egymaga tapsolt és éljenzett abban a füttykoncertben, amely Ximenes márki Epicharis című tragédiájának bemutatóját a Theatre Francaisban fogadta. Egy ismerőse megkérdezte:

– Ön meg van elégedve?

– Hogyne – felelte a kérdezett. – Én még enynyit sem vártam a szerzőtől!

*

GEORGES FEYDEAU, a modern francia bohózat egyik úttörője újságíróként kezdte pályafutását. Semmire se tudták használni, végül rábízták a turfrovatot. Ebben a feladatkörében csakhamar újítással lepte meg a lap olvasóit. „A holnapi verseny tippjeit – írta – helyszűke miatt legközelebbi számunkban közöljük.”

Így lett Feydeau bohózatíró.

*

SZIGETI JÓZSEF volt a zsüri elnöke egy nemzetközi hegedűversenyen. Az összes szavazatokat, egy kivételével, a fiatal Jascha Heifetz nyerte el. Nem maradt titok, hogy az egyedüli ellenszavazat a zsüri elnökéé volt, aki a kevésbé tehetséges második helyezett mellett foglalt állást.

– Heifetznek nincs szüksége az én szavazatomra, Heifetz zseni – jelentette ki Szigeti a versenyt követő baráti összejövetelen. – De a másodikból is lehet még valaki, olyan boldoggá tettem a szavazatommal.

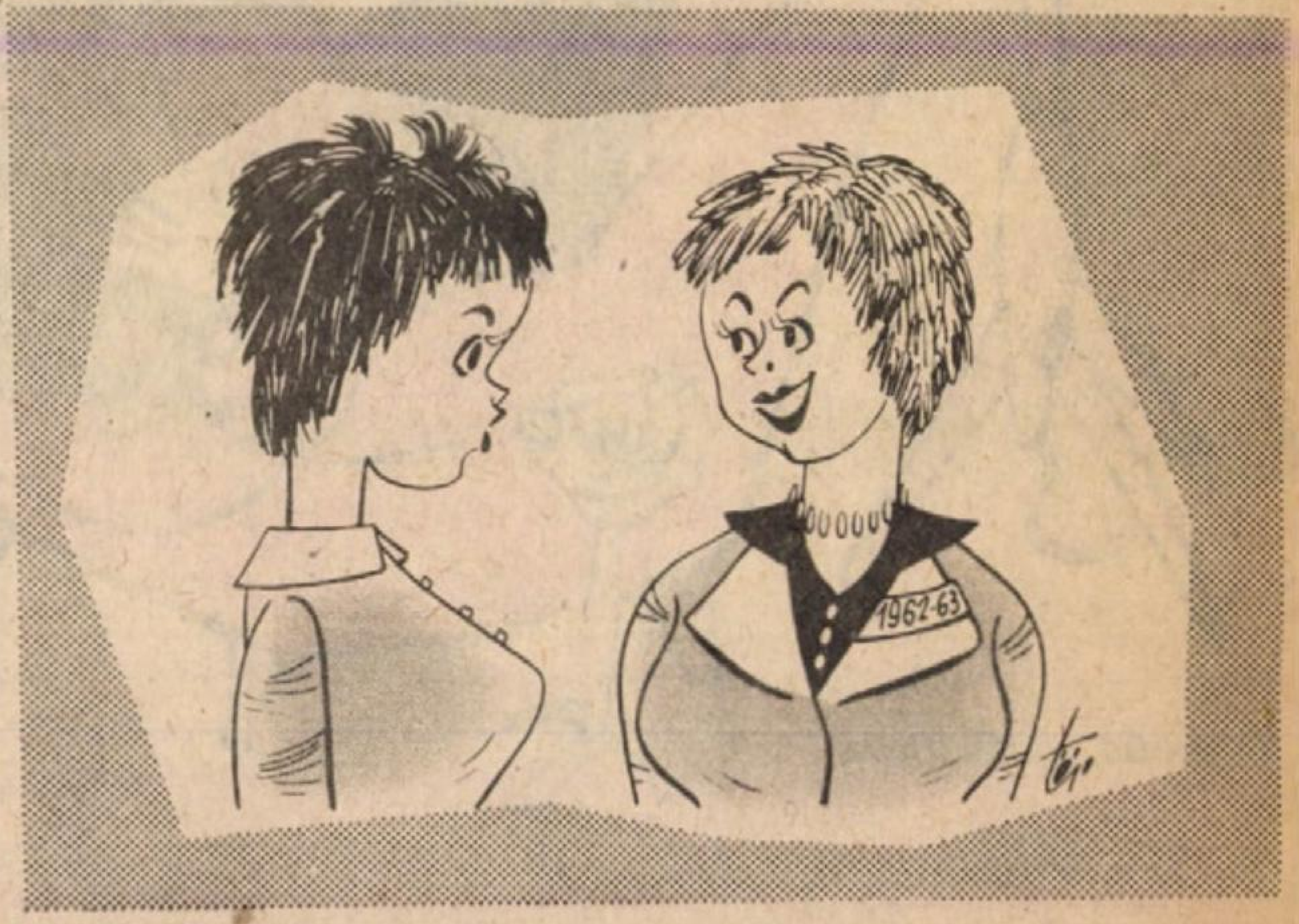
Ajándékkosár

Balázs-Piri Balázs rajza

Minden eszköz jó

Török János rajza

– Klári, te kilenc éve érettségiztél! Miért tűzted ki a szalagot?
– Mert fiatalít!

— Itt írja alá, Sári néni! — mondta az elnök és átadta a töltőtollát, de meg is bánta rögtön. Sári néni akkora ikszet húzott a neve helyére, hogy a szára lemászott a papirosról, az írószerszám pedig egy kétségbeesett terpeszállás után örök nyugalomba vonult.

Így derült ki, hogy Sári néni analfabéta.

Sári néni ezután kiment fejni, de az iksz ottmaradt a hivatalos papíron. Sőt, meg is fiadzott, mert manapság sok mindent nyilvántartanak egy szövetkezetben, amit aláírással kell szentesíteni.

Történt aztán, hogy ellenőrök vizsgálták a szövetkezet irományait, és az egyik, megpillantva a sűrűn előforduló ikszeket, olyat talált mondani, hogy mi ez, elismervény vagy lottószelvény?

Mivel pedig az ellenőrök ritkán mondanak ilyen vicceset, nem csoda, ha Sári néni ikszeit szárnyára kapta a hír és széltében mesélték, hogy analfabéta van az Aranykaralábé téeszben, nézze meg, aki nem hiszi.

Végül is behívatta Sári nénit az elnök, és ünnepélyesen közölte vele; ha megtanul írni és olvasni, az egész szövetkezet úgy tekint majd rá, mint a kultúrforradalom hős katonájára.

Sári néni viszont kijelentette, hogy sajnos, nem ér rá katonáskodni, mert huszonnégy tehén gondozása és fejése hárul rá, ami nem gyerekjáték. Ekkor az elnök a meggyőzést reálisabb alapokra fektetve, kerek ötven munkaegységet ajánlott fel Sári néninek, ha elsajátítja az ábécét. Ez hatott.

Sári nénit a szövetkezet könyvelője vezette be esténként a betűvetés rejtelmeibe. Munkáját az egész község aggódva figyelte.

Sajnos, az aggodalom indokoltnak bizonyult. Sári néni néhány hónap múlva megfeneklett az ábécé közepén. Meg is mondta, hogy abbahagyja. Hiszen ki az ördög tudta, hogy ennyi rengeteg betű van az ábécében, ha csak sejti, száz munkaegységért se vállalta volna.

Hanem aztán mégiscsak nekigyürkőzött, amiben nem kis szerepe volt annak, hogy az elnök kerek tíz munkaegységet kínált minden további betűért (mert akkor már a megyétől is érdeklődtek; hogyan halad az Aranykaralábé az analfabétizmus felszámolásában?).

Fél év is eltelt és Sári néni még csak a kisbetűket ismerte, az elnök pedig, mikor Sári néni egy-egy betűt megtanult, titokban térdenállva mondott el egy-egy buzgó fohászt. (Dupla betűnél kettőt.)

Épp ebben az időben, pünkösd táján hazalátogatott Sári néni nagyobbik fia, aki városon lakott.

— Hallom, édesanyám, hogy nehezen megy a tanulás! — köszöntött rá a nagyobbik fiú.

Sári néni ekkor kihúzta magát, kivett a szekrényből egy csomó könyvet és kilökte az asztalra:

— Ne gondolj engem olyan butának, fiam. Megtanultam én az ábécét egy hónap alatt, ezeket meg mind kiolvastam azóta.

— Hát akkor mi a csudáért tetteti magát? — álmélkodott a fiú.

— Mert van itt ész — koppintott a fejére Sári néni —, a kisbetűkből új kerítést csináltattam, a nagybetűkből meg szeretném rendbehozatni a tetőt. Nem szabad ám az egész ábécét egyszerre elkótyavetyélni — kacsintott Sári néni. — Hiszen az ember csak egyszer lehet az életben analfabéta.

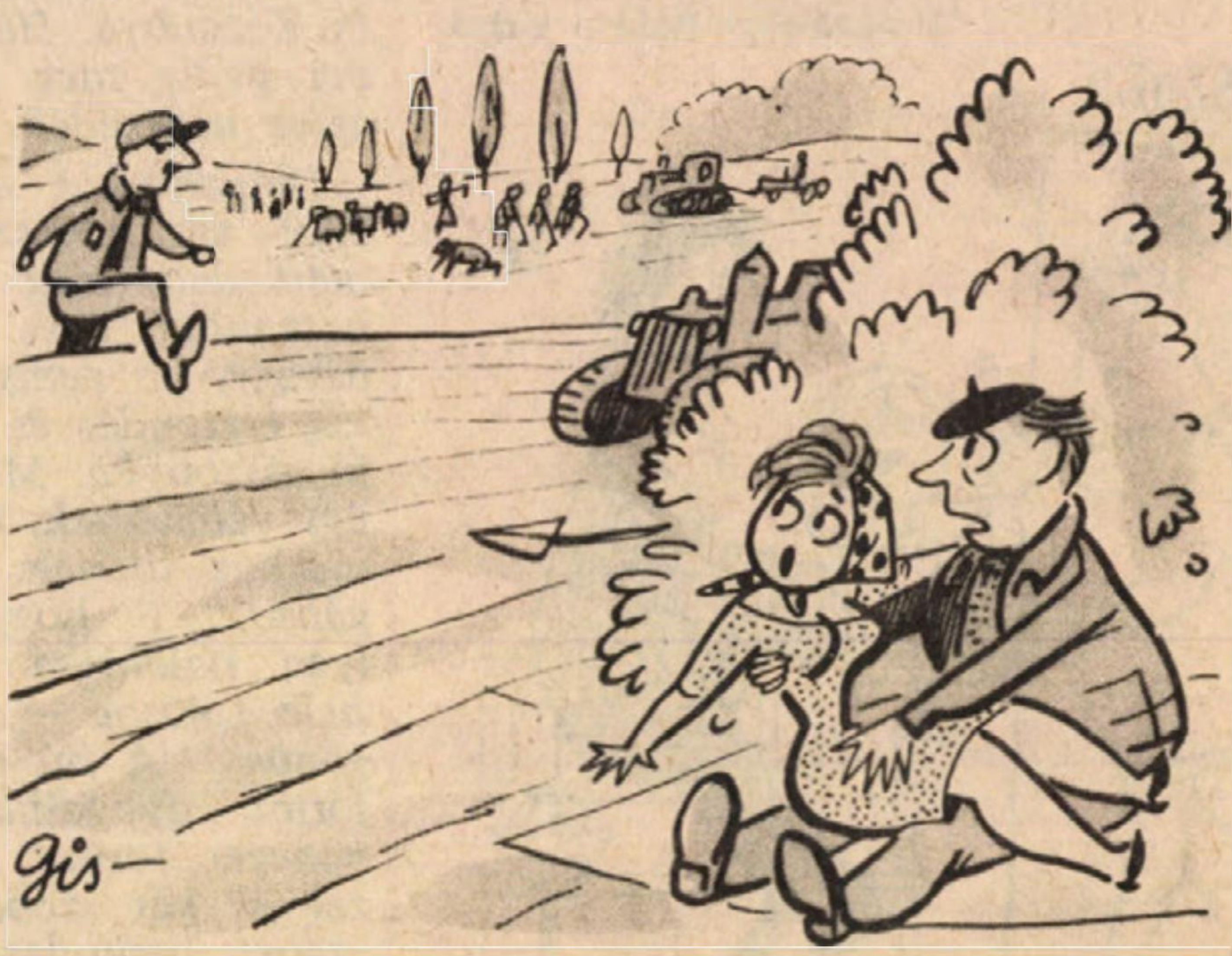
Fülöp György

Szegő Gizi rajzai

DICSEKVÉS

– Hogy a mi falunk fejlődik-e? Meghiszem azt! Csak a múlt hónapban hat válóperünk volt...

JÖN A BRIGÁDVEZETŐ...

– Oda a jóhírem!
– Az semmi! Nekem a munkaegységem!

CSOPORTOS LAKODALOM

– Akárhogy is számolom, eggyel több a menyasszony, mint a vőlegény...

Tudományos érdeklődés

Toncz Tibor rajza

Korán kezdi...

Balázs-Piri Balázs rajza

– És mennyi lesz a zsebpénzem?

LEVÉL egy örangyalhoz

Kedves Asszonyom!

Barátnője azt állítja, hogy ön az idősebb férfinemzedékre specializálta magát. Vagyis: öreg urakkal elhiteti, hogy hálálosan szerelmes beléjük, nem tud nélkülük élni, s közben utolsó fillérükig és lakberendezésük utolsó darabjáig imádja őket. Súlyos vádak ezek, s ön mulasztást követ el, ha rágalmazásért nem jelentené fel a barátnőjét.

Ön ugyanis nem általában az idősebb férfinemzedékre specializálta magát – mint azt barátnője híreszteli –, hanem konkrétan csak Lajosra, Jenőre és Kázmérra. Három ember pedig még nem egy egész nemzedék.

Lajossal hat évvel ezelőtt egy presszóban ismerkedett meg. Ő akkor hatvanhat éves volt, és özvegy, ön pedig huszonkét esztendős és elvált ifjú asszonyka. Mindketten úgy vélekedtek, hogy egymáshoz illenek. Ez magánügy. S hogy ön milyen halálosan szeretett bele Lajosba – ez is magánügy. A fiú ezerötszáz forint nyugdíjjal, negyvenezer forint készpénzzel és két szoba hallos, szépen berendezett lakással rendelkezett. Önnek könyvelői állása volt, és olthatatlan vágyat érzett Lajos iránt. Hozzáköltözött. Azóta is együtt élnek.

Hat év nagy idő: ön huszonnyolc éves már, de Lajos még csak hetvenkettő. Valósággal megfiatalodott ön mellett. Nyolcvannégy évesnek kellene ugyanis lennie, ha figyelembe vesszük, hogy megismerkedésük idején pontosan háromszor annyi idős volt, mint ön. Lajosnak időközben elfogyott a negyvenezer forintja, és

lassanként eladogatta a bútorait is, csak a nyugdíja maradt meg. Ez pedig már lassan kevés volt ahhoz, hogy esténként italra és bárokra teljék belőle, úgy, mint hat évvel ezelőtt.

Az ön hűséges természetére jellemző, hogy ennek ellenére mindmáig sem hagyta ott Lajost. Kitartott mellette, noha három évvel ezelőtt egy másik presszóban megismerkedett Jenővel, aki akkor töltötte be a hatvanötödik életévét. Ön akkor huszonöt éves volt, és úgy érezte, hogy Lajos mellett halálosan szereti Jenőt is. Merő véletlennek tulajdonítom, hogy Jenőnek is magas nyugdíja, kétszobás, szépen berendezett lakása, és némi megtakarított pénze volt, éppen úgy, mint Lajosnak.

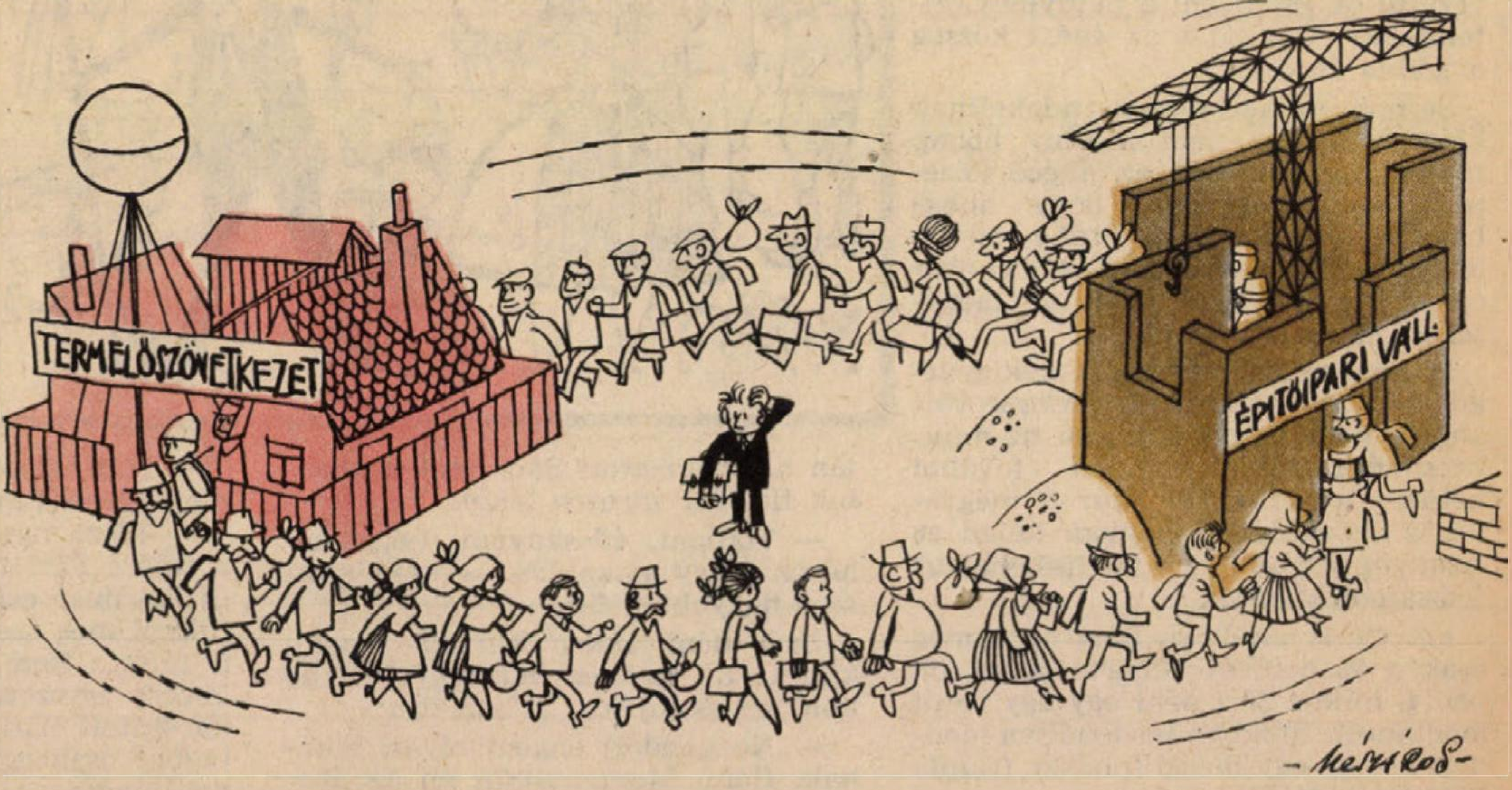
Kázmérja csak a múlt év szilvesztere óta van önnek, s minő véletlen: ő is presszó-ismeretség, nyugdíjas, havi ötszázat még külön is keres, most hatvannyolc éves, és neki is van egy kétszobás, szépen berendezett lakása. Viszont ő már most – alig négyhavi ismeretségük után –, hozzákezdett bútorainak eladásához, mert nem volt megtakarított pénze, mint Lajosnak és Jenőnek.

Az ön tapintatát dicséri, hogy az öregurak nem tudnak egymásról, s ön, hogy életét önként vállalt nemes hivatásának szentelje, kilépett a vállalattól, ahol eddig dolgozott. Változatlanul Lajosnál lakik, de napjait lelkiismeretesen, és arányosan megosztja az öregurak között, akiknek önön kívül, Asszonyom, ma már nincs senkijük, és semmijük.

Rágalmazó barátnőjét alaposan meg fogja a bíróság leckéztetni. Ön egy humanista angyal, egy igazi, valódi és mai ör-angyal: bearanyozza három egyedülálló nyugdíjas életét.

Mészáros András rajza

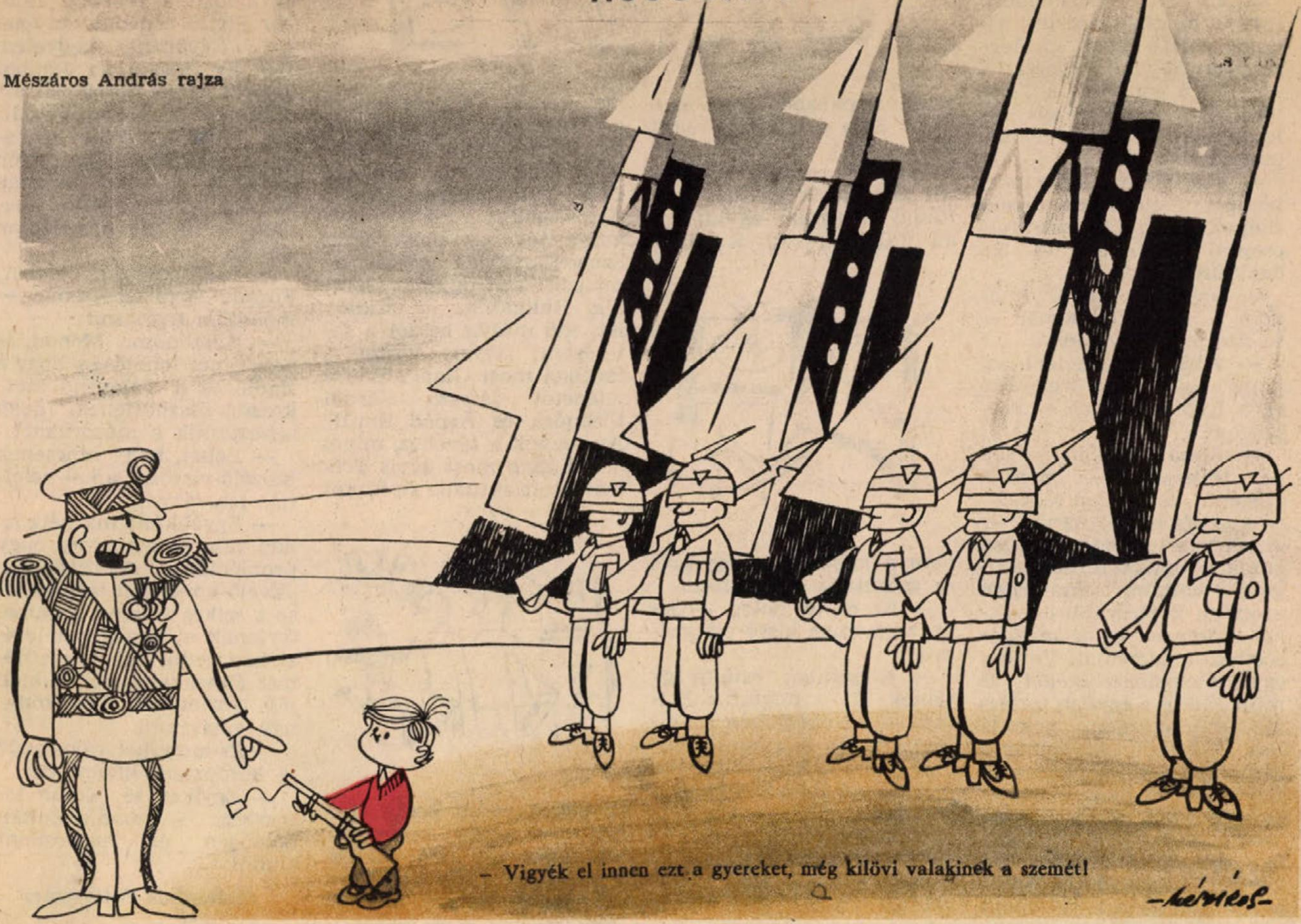
Körforgalom

– Hogyan lehetne ezeket megállítani?

AGGODALOM

Mészáros András rajza

– Vigyék el innen ezt a gyereket, még kilövi valakinek a szemét!

HATODIK ÉRZÉK

Szepezdi a hivatalban hanyag, a magánéletben unalmas ember. Hibáit nem szerette elismerni. Most szomorúan ült íróasztalánál. Halkan, mintegy önmagához beszélve megszólalt:

– Az én hatodik érzékem...

Letettem a tollat és megkérdeztem tőle:

– Mi van a hatodik érzékeddel?

– Jelzi, hogy mindjárt letol a főosztályvezető. A hatodik érzékem előre jelez minden bajt. Hallottad, hogy az imént telefonhoz hívtak? Ilonka telefonált, menjek be a főosztályvezetőhöz a ceglédi kimutatással. Érzem, le fog tolni.

– Ugyan, te vészmadár.

– Csak ne vigasztalj. Meg vagyok én áldva! Elfelejtettem megcsinálni a sürgős ceglédi kimutatást.

Szepezdi hatodik érzéke nem csalt. Letolták. Búsan közölte:

– Rettenetesen kikaptam, és legkésőbb tizenkettőig el kell készítenem a kimutatást. Most tizenegy. Érzem, az én hatodik érzékem nem csal; nem leszek készen vele.

– Feküdj bele!

– Hiába... Az én...

– Az a hatodik érzék marhaság. Tempó, tempó!

– Te csak ne bántsd az én hatodik érzékemet. A szemüvegem is otthon felejtettem. Mire hazaérek, és elhozom a szemüvegem, már legalább negyedegy lesz. Szörnyű pechem van minden vonalon. Már reggel tudtam, hogy ebben a negyedévben nem kapok prémiumot. Mikor láttam, hogy öten kapnak külön levelet azzal, hogy feltétlenül jelenjenek meg a termelési értekezleten, mindjárt tudtam, hogy csak azok kapnak prémiumot.

– Na látod! Az értesítésekből tudtad meg, és nem a híres hatodik érzéked...

Olyan szomorú, olyan letört volt, hogy vigasztalni kezdtem. Nem használt. Azután vidám történetekkel, és egy remek új viccel igyekeztem őt felderíteni. Még csak el sem mosolyodott. Azután ő mondott vicceket. Unalmasakat... Közben múlt az idő, tizenkét óra lett. A ceglédi kimutatást elfelejtette megcsinálni.

– Hű, most mi lesz? – ijedezett.

Azután lemondóan legyintett:

– Őrült nagy letolást fogok kapni. Ezt súgja a hatodik érzékem...

(palásti)

A „száz éves" étteremben

Szegő Gizi rajza

– De ne legyen túlságosan fűszeres!

Utolsó szalmaszál

Schwott Lajos rajza

– Mondja, Csilicsala bácsi – nem jönne hozzánk másodállásba?

PENDLI

A kerületi Ideggondozó Intézet hófehérre festett ajtaján Zoltán lépett ki eléggé megviselt állapotban.

— Ez a pendlizés a Televízió és a Rádió között teljesen kikészített —, nyögte panaszosan.

— Tudtommal eddig megbecsült bútorfényezőként dolgoztál. Időközben felcsaptál színésznek? — érdeklődtem nyájasan.

— Dehogy csaptam. Imádom a foglalkozásomat — felelte méltatlankodva.

— Akkor mit jelent az, hogy pendlizel a Televízió és a Rádió között? — kérdeztem.

— Elmagyarázom. Csak ne idegeskedj — mondta idegesen, és jóízűen rágcsálni kezdett egy szevenált. — Arról van szó, hogy az idén januárig egyszerű rádióhallgató voltam. Januárban azonban komolyabb összeghez jutottam, és ez megpecsételte a sorsomat. Vettem egy televíziókészüléket. S mint rádió- s egyben televízió-tulajdonosnak, pokollá lett az életem. Az ember a rádiónak havi tíz forint előfizetési díjat fizet, a televíziónak ötven forintot. Így természetes, hogy elsősorban a nagyobb áldozatba került televízió műsorát nézi. Hétközben a rádió csak napközben jut szóhoz. Este a televízió előtt ül a család. Ám a szombati esték erős megrázkódtatással járnak. A Televízió és a Rádió sokszor egyidőben ad kabaréműsort. Én imá-

dom a kabarét, és egyikről se szeretnék lemaradni.

— Ez derék dolog — jegyeztem meg kissé elfogultan.

— A szombat estéim így telnek el — folytatta Zoltán. — Az ebédlőben kinyitom a tévét, és a feleségemmel leülünk a készülék elé. A hálószobában kinyitjuk a rádiót és leültetem a kisfiamat, hogy ott inspekciózzon. A tévében mondjuk Z. Zámori Oszkár sláger-egyveleget ad elő. Ezt örömmel nézem. Öt perc múlva a fiam szalad és lihegve jelenti: a rádióban most kedvenc komikusom, Blahoda Dezső magánszámot ad elő. Átrohanok a rádióhoz, mivel a tévében most úgyis Szenc Gottfried szájharmónikázik, akit úgysem szeretek. Hallgatom a rádiót. Kis idő múlva beszól a feleségem: „Gyere vissza, a tévében most Glancz Endre jelenetét játssza Várdai Eleonóra és Árpád Emil!" Átrohanok a tévéhez, mivel a rádióban most úgyis Trémai Zsolt aktuális strófákat

ad elő, Trémait pedig egyáltalán nem kedvelem. Vannak aztán határ-esetek. Bélteky Rózsa a rádióban sanzonokat ad elő, s ezzel egyidőben a tévében Jámbor Elvira táncdalokat énekel. Egyaránt kedvelem Bélteky Rózsát és Jámbor Elvirát. Nem tudok választani a két nő között. Feldúltan futkosok egyik szobából a másikba. Egy ilyen szombat este után vasárnap ki sem tudom pihenni magam — nyögte panaszosan Zoltán.

— Szerencsétlen ember, Fogadd együttérzésemet — mondtam nyájasan.

— Köszönöm. Mondd, és arra nincs lehetőség, hogy a Rádió és a Televízió szerkesztői összeüljenek, hogy egyeztessék a műsorukat?

— Lehet, hogy nincsenek beszélő-viszonyban — feleltem tétovázva.

— Egyébként ma hétköznap van, és így nincs nagy problémám. A rádióban „Évelő növények termesztése a szikes talajon" címmel tartanak előadást, a televízióban pedig egy nyugatnémet álmoskönyvből adnak elő részleteket. Így könnyű választani.

— És melyiket választod? — kérdeztem kíváncsian.

— Egyiket se. Korán lefekszem — mondta Zoltán boldogan és hazarohant aludni.

Galambos Szilveszter

A higgadt gyufa

Hogyha vérem hetyke lenne,
vagy heveskedő,
El sem adna, meg se venne
egy kereskedő.

Kis papírdobozka, rajta
izzó biztatás,
Hogy de hasznos mindenfajta
disznóhizlalás...

Meg kell állni itt az észnek,
furcsa egy eset:
Zsírsertésnek mért becéznek
illetékesek?

Ámde semmi föl nem heccel,
dörzsölt srác vagyok,
Leshetik, amíg én egyszer
lángralobbanok.

Nem bosszant e fejetlenség,
— édes istenem! —
Gyufa vagyok, ne felejtsék:
nekem sincs fejem.

Szőnyi Zoltán

VIDÉKI PROFESSZOROK

A kis vidéki egyetem tanárai fejcsóválva, borús arccal hallgatták a dékán beszámolóját a közvéleménykutató ívek eredményéről.

Lehangoló kép bontakozott ki előttük: oklevelük megszerzése után a végzős hallgatók tekintélyes százaléka Pesten kíván elhelyezkedni.

Maga a tény nem érte őket teljesen váratlanul.

Bölcskei, a nemzetközi jog tanára nyomban el is mesélte, hogy épp legkedvesebb növendékénél érte kínos csalódás: ahelyett, hogy belevetné magát a vidéki munka sűrűjébe, már meg is pályázott egy állást a minisztériumban.

— Mert a mai fiatalokból sajnálatos módon kiveszett a kötelességtudat, és az áldozatvállalás —, dünnyögött méltatlankodva Roboz, a büntetőjogász.

— De hiszen még csak áldozatot sem jelent — pattant föl haragosan Letenye, a családjog tudora —, a tényálladék egyszerűen az, hogy saját érdekük ellen cselekednek! Mennyivel alkalmasabb a vidék az elmélyedt kutatómunkára, mint a főváros a maga nyugtalan, vibráló légkörével!

— Azonkívül sokkal több tanulságos, egyedi esettel is szolgál a vidék — vélekedett Elek, a ma-

gánjogász —, az élet nem uniformizálta még anynyira az embereket. Ők maguk, és így ügyeik is inkább megőrizték individuális, sajátos jellegüket.

A kis vidéki egyetem professzorai szívvel-lélekkel elmerültek a vitában. Hiszen kedvenc tárgyukhoz érkeztek: a vidéki élet, a vidéki tudományos munka, és gyakorlat szépségeihez, elméleti és gyakorlati előnyeihez, amelyeket ezek a zöld, tapasztalatlan, botor és léha fiatalok könnyelmű módon lebecsülnek.

Annyira elmerültek az eszmecserébe, hogy alig vették észre, amikor nyílott az ajtó, és a dékáni szobában megjelent Pozsgai bácsi, a hivatalsegéd.

Figyelmeztetőleg krákogott: — Bocsánat, hogy zavarok, de mindjárt háromnegyedhét...

A dékán, a tanárok az órájukra pillantottak: Tyű, tényleg... Éppen, hogy kiérnek!

Valamennyien sietősen fejükbe csapták kalapjukat, magukra rángigálták felöltőjüket, hónuk alá vágták aktatáskájukat, és rohantak ki a pályaudvarra.

7,05 órakor indul a pesti gyors.

Érthető módon mindannyian otthon akartak lenni estére...

Kertész Magda

FILMVICC

Folyóiratainkban gombamódra elszaporodtak a filmnovellák. Ez nem lehet véletlen. Igyekszem hát sürgősen magamévá tenni a kor követelményeit, mielőtt még keresztül gázol rajtam az idők szele.

A vívódó útkeresés tétova próbálkozásaként fogadják az alábbi kísérleti filmviccet:

A hagyományos vicc

Két javakorabeli elvált asszony beszélget:

— Képzeld, drága Emmám, hogy micsoda kalandom volt vasárnap a Hűvösvölgyben. Magányosan sétálgattam a természet lágy ölén, egyszerre előugrott egy jóképű, szélesvállú, húsz év körüli fiatalember egy fa mögül, és vadul csókolni kezdett.

— Persze te rögtön segítségért kiáltottál?

— Csacsi vagy, Emma, Hát kell egy húszévesnek segítség?!...

A megfilmesített változat

Előkelő, bár kissé avítt budai polgárlakás. A háziasszony és hölgyvendége huszonegyeznek. A falon krisztkindli, diárium és kakukkos kandeláber. Már sötétedik, amikor a háziasszony megszólal (telt, fehér keble fel-alá hullámzik — a felvevőgép pár pillanatra megpihen a kivágásban):

— Vasárnap délelőtt történt...

Most lehet látni a háziasszonyt, amint szökdécsel a domboldalon. Virágot szed. Kökörcsint és tearózsát.

Mohó férfiszemek lesik a csalitból. — A kísérőzene egyszerre buja és vérpezsdítő lesz. A férfiszemek parázslanak. A háziasszony is megszagolhatott valamit, mert váratlanul áttér a pitypangra.

Fortissimo!!

A felvevőgép, mint egy szemérmes mókus, villámgyorsan felkúszik a fák törzsén és elbújik a lombok között. Már csak az égbolt roppant félgömbjét látni, a ragyogást, s az apró ártatlan bárányfelhőket. A horizont irányából vadkacsák húznak először

V, azután

É, majd

G, s végül

E

alakban — északkelet, esetleg délnyugat felé...

(d—th)

Adenauer bejelentette: ősszel visszavonul

Toncz Tibor rajza

A 100 esztendős jövendőmondó: Konrád, hallasz? Az idén egyáltalán nem is lesz ősz!...

ÉRDEKES HÍREK

A napilapok tele vannak érdekes, furcsa, a megszokottól eltérő események híreivel. Milyen csodálatos a világ! – kiált fel az ember, amikor ezeket a híreket olvassa. Aki a világot egyhangúnak, unalmasnak tartja, az elárulja, hogy nem olvas újságot.

Csokorba gyűjtöttem néhány vérpezsdítő hírt, s biztos vagyok benne, hogy az olvasó valósággal elképed a körülöttünk lévő világ megdöbbentő különlegességétől.

Harmadszor virágzik az orgona Szilasbattyánban. Az érdekes természeti tüneményt a Bali-szigetek vulkánikus eseményeivel hozzák összefüggésbe. Az orgonabokrok ízes gyümölcsét a helyi bölcsőde rendelkezésére bocsátották.

Betörőt fogott egy nyolchónapos kislány. Virág Evike, rákospalotai 8 hónapos kislány éjszaka arra lett figyelmes, hogy valaki bemászott az ablakon. A bátor kislány azonnal felhívta telefonon a rendőrséget, s amíg a karhatalom megérkezett, pisztolyával sakkban tartotta a betörőt.

Kamara-stadion NewYorkban. Kisméretű stadiont nyitottak meg New Yorkban, s játszóterén kamaracsapatok mérkőznek egymással. Az intim stadion lelátóira mindössze 60-an férnek be.

Fénynél gyorsabb repülőgép. A svédországi Malmő egyik repülőgépgyárában elkészítették a fénynél gyorsabb repülőgép mintapéldányát. A repülőgép a Koppenhága és Malmő közötti ingajárat lebonyolítására szolgál majd.

Zenélő parókát hoztak forgalomba Japánban. A paróka minden színben kapható, idősebb hölgyek számára preklasszikus zenét, fiataloknak tánczenét szolgáltat. A paróka amellett ehető, mutatja a pontos időt, és fejfájás ellen intravénásan adható.

Megtalálták a nátha kórokozóját. Perui tudósok megtalálták a nátha kórokozóját. Sajnos, el is vesztették.

Új eljárás a kőolajhabarásban. Mordvinecz Mihály lajosmizsei olajkonstruktőr új eljárást dolgozott ki a kőolajhabarás meggyorsítására. Nagyobb átmérőjű prakkoló hengerrel nemcsak az előmarkolást lehetett 40 centiméterrel leszorítani, de az olaj hólyagosodása is 15 százalékkal csökkent. A találmány iránt külföldön is nagy az érdeklődés.

Hat kvadrillió véglény él a Földön. Dr. Christiansen dán amőbológus kiszámította, hogy mintegy 6 kvadrillió különféle egysejtű él a Földön, s valószínű, hogy a századfordulón számuk még növekedni fog, holott közjogi helyzetük még mindig nem tisztázott.

Borzalmas családirtás egy francia faluban. A délfranciaországi Duval-ban egy földműves részeg fővel először agyonlőtte magát, majd kiirtotta egész családját. Kihallgatásakor nagy nyomorával védekezett.

Elektrónikus kávéfőzőgép. A Coffeinpex-gyárban elkészült az első elektrónikus kávéfőzőgép. Kibernetikus úton másodpercenként 300 ezer duplát főz, ugyanakkor bonyolult alapműveleteket és nyersfordítást is végez. Ára 90 forint, de a tokért külön kell fizetni.

Négyszáz esztendeje született Giuseppe Flacconi. Külön bizottság kutatja, hogy ki volt.

Feleki László

Forog az idegen – forog a magyar

Valahol Közel-Keleten

Szűr-Szabó József rajza

Effendi, ezer egy éjszaka!

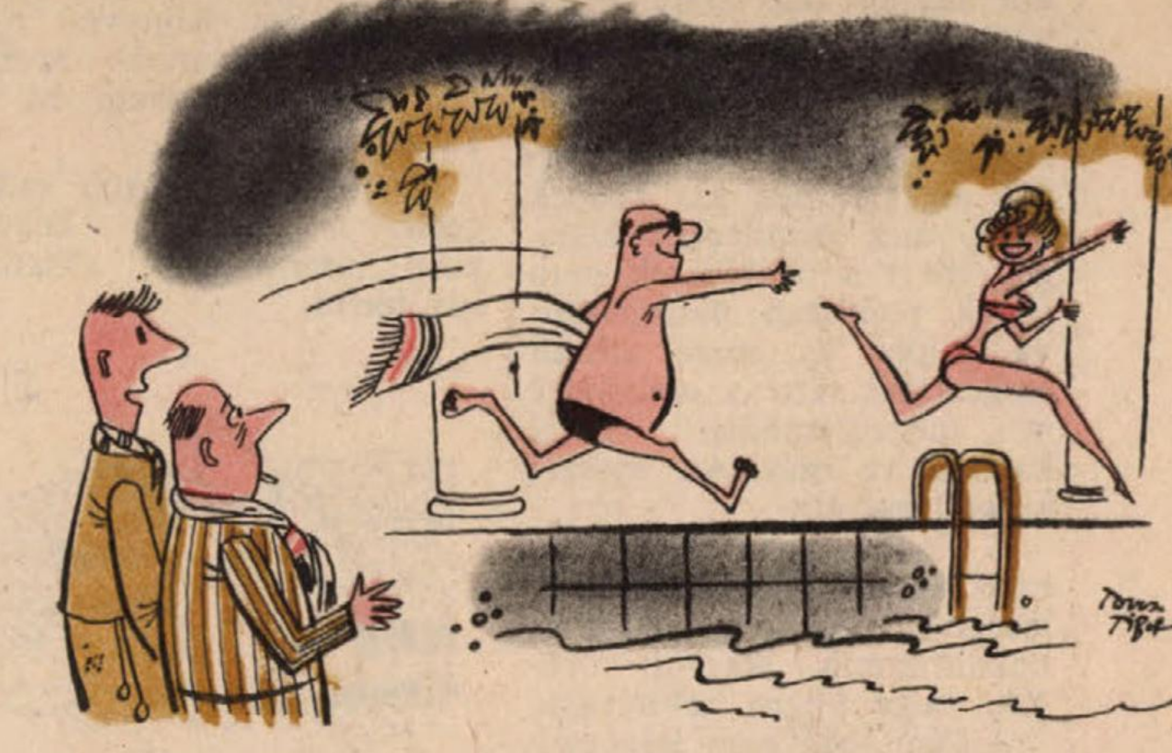
Utazás előtt

Kaján Tibor rajza

Pesti reumafürdő

Toncz Tibor rajza

– Látod azt az amerikai pacákot? Egy hete hozták ide hordágyon! . . .

Egy amerikai Pesten

Toncz Tibor rajza

– Mondja kérem, önök még mindig Attila sírját keresik?

Nyugat-imádók Londonban

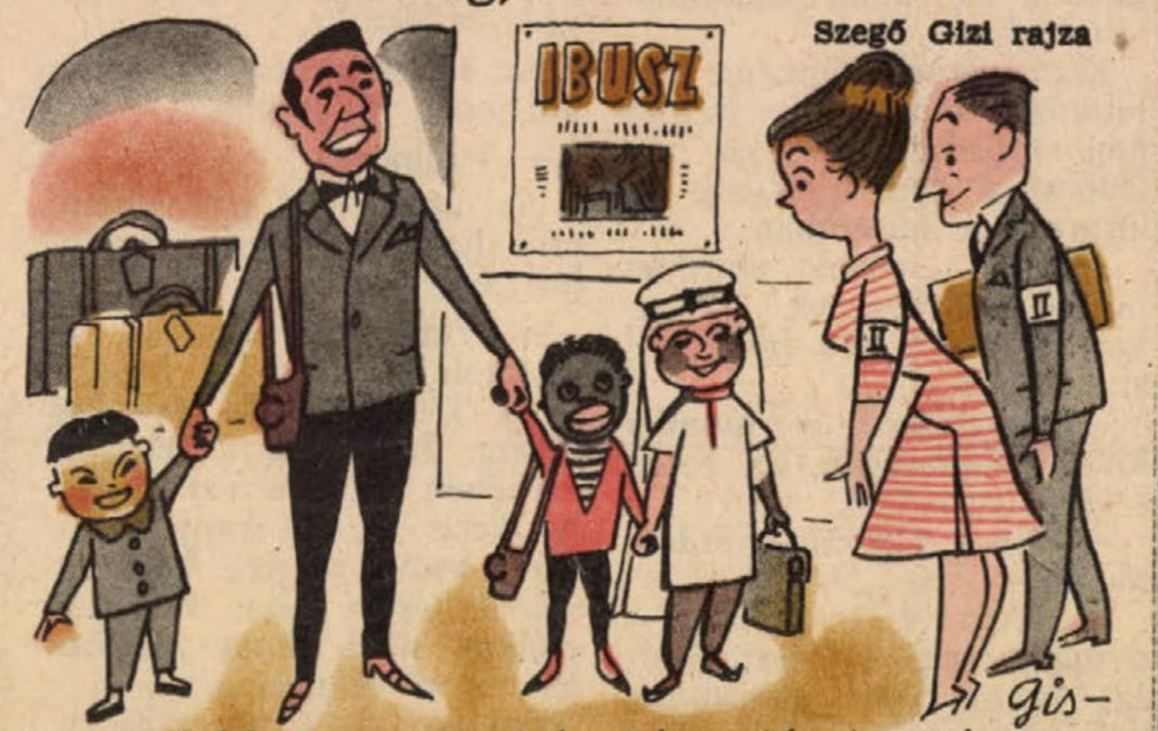
Erdei Sándor rajza

– Ez igen! Hogy jön a mi közlekedési csődünk az ittenihez!?...

Világjáró család

Szegő Gizi rajza

– A feleségem szeret minden évben máshová utazni . . .

Gondos előrelátás

Fülöp György rajza

– Igazán megható, hogy még külföldre is elviszitek magatokkal a hangszereiteket.
– Sonkát viszünk benne, hogy megmaradjon a valutánk . . .

Balatoni camping

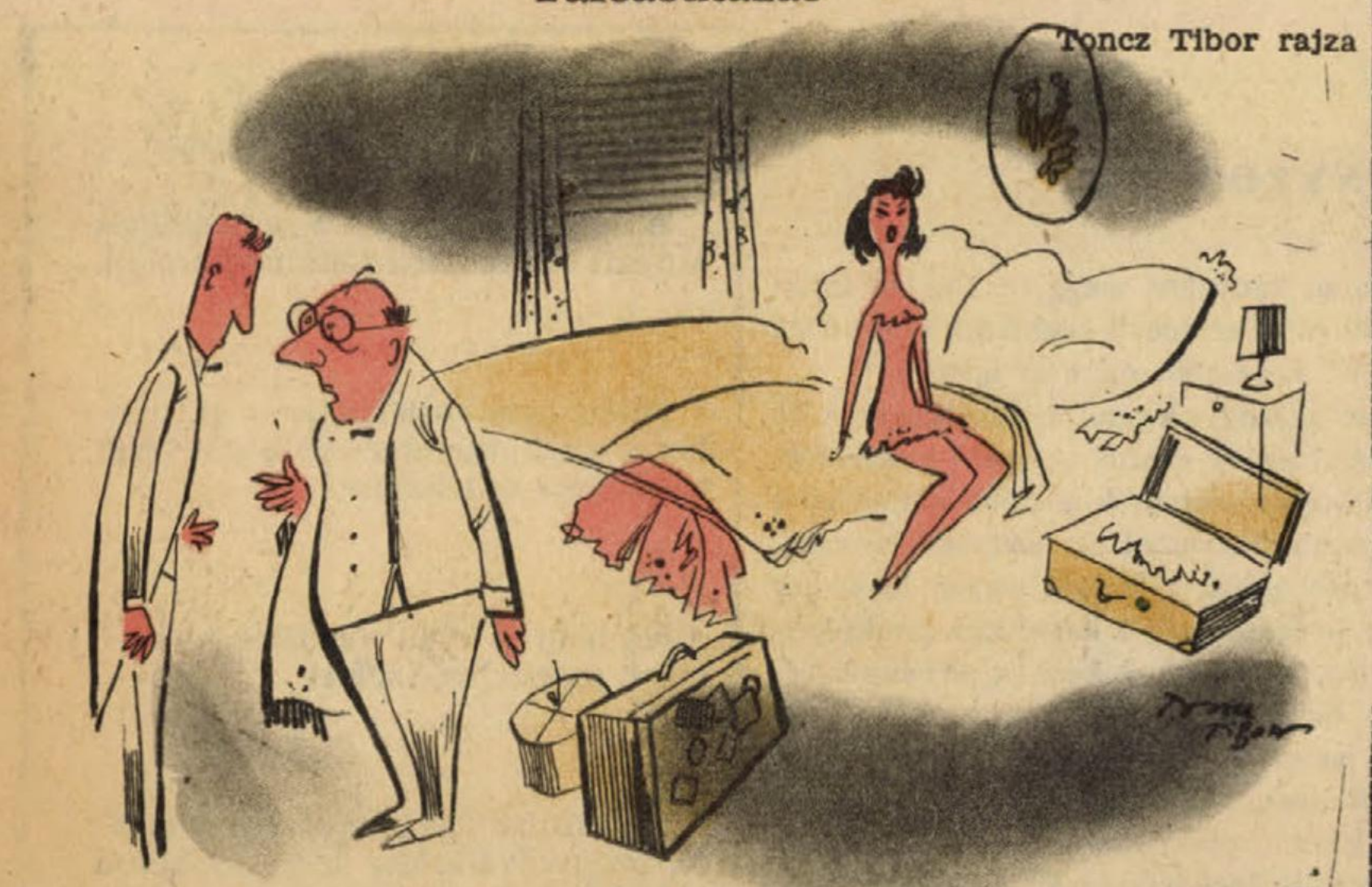
Balázs-Piri Balázs rajza

– Parancsoljon, uram, a sátorzáró zsinór . . .

Társasutazás

Toncz Tibor rajza

– Nincs itt valami tévedés? Nekem azt mondták, hogy a feleségemmel leszek együtt egy kétágyas szobában.

Vasvári Anna rajza

JAVÍTJÁK A PARKETTÁMAT

– Igy kellett nekünk dolgozni a kapitalizmusban – mutatott leplezetlen undorral körben a padlóra. – Akkor három nap alatt összevágtunk egy ilyen lakást. A negyediken legyalultuk, beeresztettük. Csak hogy meglegyen az a kis kereset. Persze, úgy is néz ki. Tetszik látni, már mindenütt hézagos, mert a nútféderek nem lettek pontosan összepászítva. Púpos is, mert ritkán szegeztünk. Ott a szegélyléc is megvetemedett. Totál kampec ez már. Az egészet ki kell cserélni.

– Tudom – feleltem –, ezért is szóltunk a Házkezelőségnek. Fél éve. Amikor beköltöztünk. Nagyon örülök, hogy végre nekilátnak.

– Ohó! Ma csak felvonultam –, intett a sarokba állított ládikója felé. – Ráadásul a terepszemle is megtörtént. A brigád holnap jön. Akkor kezdődik a hajrá. Addig tessenek ezt a szobát kiüríteni. És valaki tartózkodjon idehaza.

Kezetfogtunk, elment. Telefonon elintéztem három nap szabadságot, és kis családommal késő éjszakáig tologattuk a bútorokat.

Másnap reggel, pontban hétkor, csöngetnek. Tizenhat év körüli ifjú ember áll az ajtóban.

– Parkettázók – mondja királyi többesben, és belép brigádi egyesben.

– Hát a főnök? – érdeklődöm.

– Nem kell izgulni – nyugtat meg. – Gosztola úr azt üzeni, hogy nemsokára jön. Hivatalos dolgokban kell intézkednie.

Bevisz egy hokedlit az üres szobába. Könyvet húz elő, olvas. A másik szobában ugyanezt teszem én is. Várakozunk.

Tizenegy felé újabb csöngetés. A jövevény középkorú, szemüveges, aktatáskás férfiú.

– X. Y. ügyintéző vagyok. Én vezetem le ezt a munkát – tájékoztat, és energikus léptekkel siet a szoba felé.

– Gosztola? – kérdi a segédmunkástól.

Az fel sem néz a könyvből, csak vállat von.

– Tudhassa.

Az ügyintéző rosszallóan csóválja meg fejét, aztán hozzám fordul:

– Príma munkás ez a Gosztola, majd meg tetszik látni. De van neki egy kis hibája. Amíg pénzt érez a zsebében, furton-furt iszik. A keze – az aranyat ér. Ezért aztán csinján bánunk vele. Kérem, ha megjön, szóljon neki, hogy hívjon fel engem telefonon.

Ennek a megbizatásnak aznap már nem tehettem eleget.

Másnap délelőtt beállított Gosztola szaktárs. Röpke három óra alatt, kettesben a fiatalemberrel, felszedtek félszobányi parkettát, és eltávoztak. A famulus valami tanfolyamra, a mester hivatalos dolgokban.

Délután jött egy műszaki ellenőr és megcsóválta a fejét.

– Pedig arany keze van – mondta és magamra hagyott.

A harmadik napon Gosztola, kooperálva segítőjével, kihordta a felszedett parkettákat a lakás elé, a folyosóra. Aztán elment tízórait vásárolni, de biztosított, hogy rövidesen újra látjuk egymást.

Vissza is jött. Az ötödik napon. Kicsit illuminált állapotban. Bementem hozzá az üres szobába. A padlón feküdt, és merengve bámulta a plafont. Udvariasan jelentettem, hogy távollléte alatt hány ellenőr kereste és mit üzentek neki. Türelmesen végighallgatott, aztán meglepően tömör, szabatos fogalmazásban közölte, hogy ő mit üzen nekik. Megkérdezte asszisztensét, osztja-e ebbeli nézetét? Az bólintott. Én, mint kívülálló, tartózkodtam az állásfoglalástól ilyen belső ügyben. Ellenben megrázó szavakkal ecseteltem, micsoda szörnyű viszonyok között tengődünk mi a lakásban már egy hete. Alig alszunk valamit, a konyhai csapnál fürdünk, mászkálunk a bútorok tetején, és a fiamnak a fejére esett a rádió. Azóta nem is szól. Nem a gyerek, a készülék. A feleségem a válás gondolatát latolgatja. Még szerencse, hogy engem idegkimerültséggel táppénzbe vett a körzeti orvos, nem kellett újra meghosszabbíttatnom szabadságomat.

Szavaim szemmelláthatóan erős hatást tettek Gosztolára. Kettőt csuklott, egyet legyintett, majd feltápászkodott, és kitámolygott a konyhába.

Két hét telt el e végzetes beszélgetés óta. Gosztola azóta sem jelentkezett. Ládikója ott árváskodik a sarokban.

Egyhangúan peregnek napjaim. A segédmunkás ül a szétdúlt szobában, a hokedlin. Olvas. Amint végez egy ponyvával, kölcsönadja. Néha sakkozunk is, kapok egy bástya fórt.

Naponként felváltva meglátogat az ügyintéző, és a műszaki ellenőr. Beszélgetünk erről is, arról is. Mindig szóbakerül Gosztola szaktárs is, akinek a keze aranyat ér, de van egy kis hibája.

Istenkém, melyikünknek nincsen?!

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÁR CSAK EZ HIÁNYZOTT!...

Na végre! A technika ismét legyőzte az elvetemült maradit. A napokban olvastam ugyanis, hogy a közeljövőben olyan zenélő desszertes dobozokat hoznak forgalomba az édesség boltok, melyek felnyitáskor az Aida bevonulási indulójának kezdő akkordjait játsszák. Ez már döfi! – mondtam magamban. – Ismét megelőztünk egy sereg fejlett ipari országot, ahol a cukorkákat még ma is zenei aláfestés nélkül szopogatják a dolgozók.

Kapható lesz nálunk a zenélő cukrosdoboz potom háromszáz forintért, ennélfogva minden háziasszony vehet egyet-kettőt. Bizonyára tömegesen fogják vásárolni, mert hiszen alig kerül valamivel többe, mint egy pár divatos cipő, holott ez még egy ósdi magyar nótát sem tud elnyikorogni. Ha gazdaságosan elosztjuk a zenélő doboz árát, egy szem konyakos meggyre alig 20 forint zenedíj jut. Promencli cukorkára pedig még ennél is kevesebb, mert az apróbb.

Nem akarom sürgetni az illetékeseket, de én már hiányát érzem a zenélő konzerveknek. Nagyon szeretnék mielőbb olajos halat vacsorázni citrommal és zümmögő kórussal, malacpörkölthöz a francia sanzon lenne stílusos. Jó lenne még a harsonázó cipőkrémes skatulya, a verselő vekker, a turbékoló beföttes üveg stb...

És ha majd a fenti problémákat sikerrel megoldottuk, töprenghetünk azon is: miként lehetne eltüntetni a cigarettáinkba elbújtatott fináncl ábakat? Ha ez sikerül, még abba is belenyugszom, hogyha a cigarettás doboz nem muzsikál.

Molnár Aladár
Almásfüzitő-Felső
Rákóczi út 4.

Mindenféle

A legszebb évszak a tél, amikor a nyári kánikulában emlékezünk rá.

*

Miért nem emlékezik az ember a rossz művekre? Ez a szervezet egészséges védekezése.

*

Ha nem is lehet megismerni a világot, meg lehet szokni.

*

A sovinizmusnak milyen gyönyörű megnyilvánulása lesz, amikor a Föld-lakók összetartanak.

F. L.

Külföld Humora

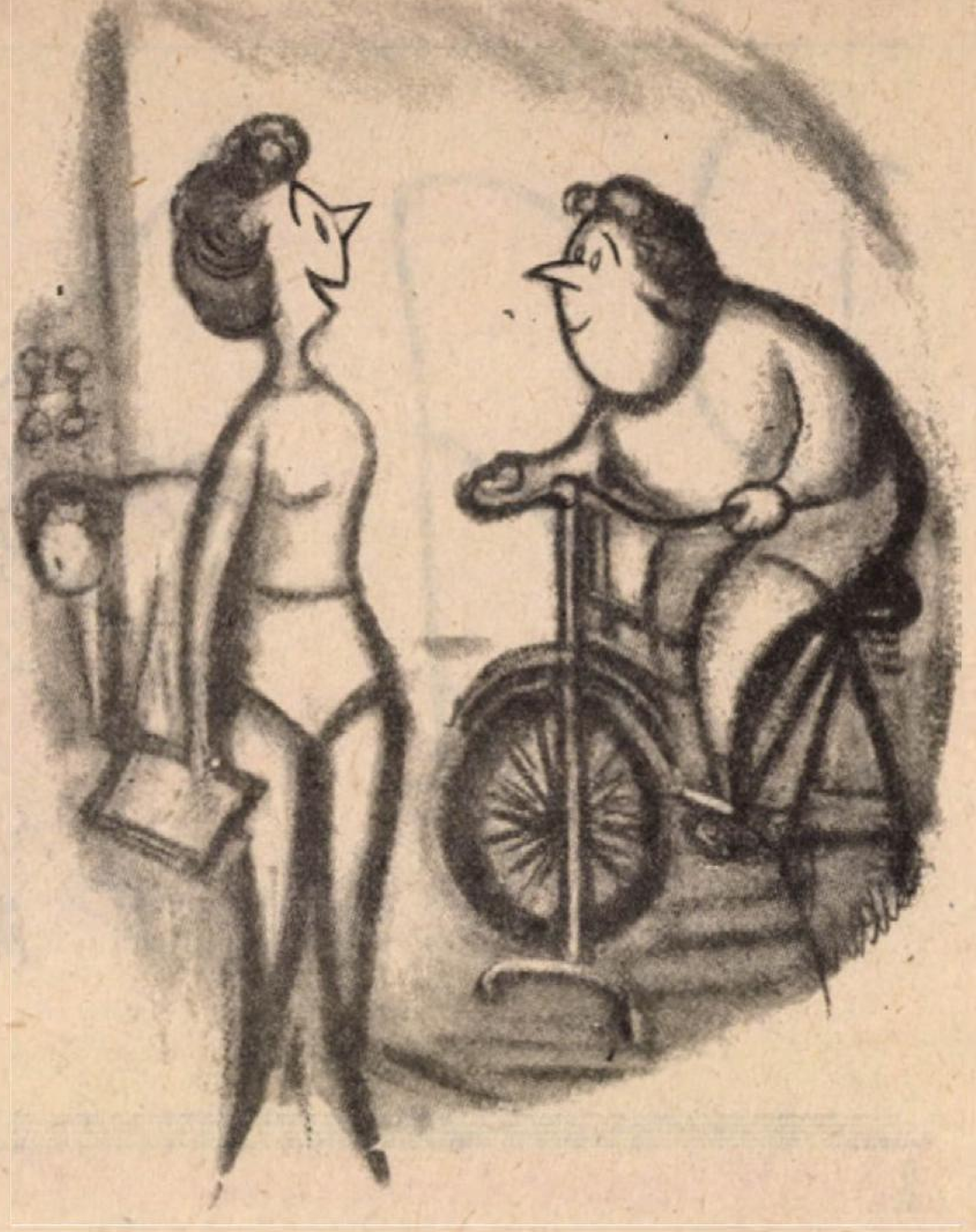
Aszkéta

– Itt szorít és a sarkából kiáll egy szög. Megveszem!

(A londoni „Punch"-ból)

Szépségápoló tornaterem

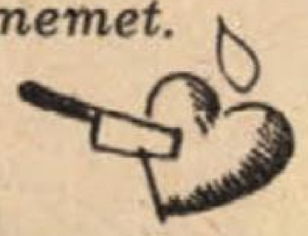
– Még néhányszáz kilométer, asszonyom, és molesztálni fogják a férfiak!

(A „New Yorker"-ből)

SZEMLÉLTETŐ IRODALMI ENCIKLOPÉDIA

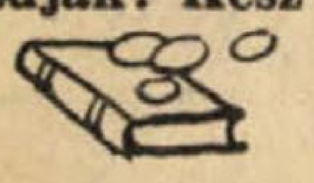
LÍRA

Szerelem, szerelem!
E kettő kell nekem.
Szerelmemért föláldozom
Az életet,
Szerelemért föláldozom
Szerelmemet.

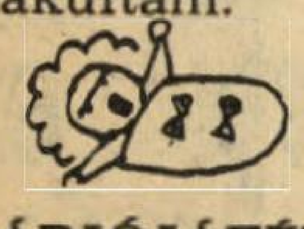
REGÉNY

Regényt kellene írnom. Jó dolog, sok pénzt lehet vele keresni. Ha kiadják. No de mi minden történik, amíg kiadják? Kész regény.

NOVELLA

Húszéves vagyok. Emlékeim odáig nyúlnak vissza, amikor martinász-apám a nászéjszakán megcsókolta a városba cselédnek elszegődött anyámat. Ezzel nemzedékké alakultam.

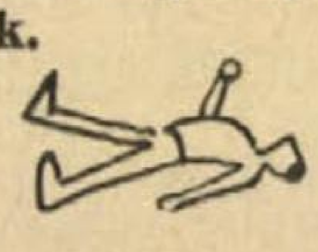
RÁDIÓJÁTÉK

Holdfény-szonáta, zongorán.
Női hang: Lajos!

ÚTIJEGYZETEK

Fáradtan érkeztem Madridba. Vetkőzni kezdek, de valaki felrántja szállodai szobám ajtaját, és belémlő. Szíven talál.

Egy féltékeny férj volt, eltévesztette a szobaszámot. Ezzel útikalandjaim, sajnos, végetértek.

FILMFORGATÓKÖNYV

Zuhogó esőben egy férfi megy az utcán.
Végigmegy a fél Nagykörúton.
A Rákóczi úton.
A Thököly úton.
A Mexikói úton.
A külvárosban találkozik egy nővel.
Nyomába szegődik.
Feleségül veszi.
Megcsalja.
Felnevelik három gyereküket.
Címfelirat: MINDENNAP HÉTKÖZNAP VAN.
Megjelenik az asszony régi szeretője.
Férj: És most mi legyen?
Felirat: VÉGE.

DETEKTÍVREGÉNY

Ki ölte meg? A rosszember? A jóember? Az áldozat apja? Az áldozat neje? Az áldozat szeretője? Az áldozat? A tanú? A rendőr? A miniszterelnök? Napóleon? Egyik se. Te!

DRÁMA

Narrátor: Én nem narrátor vagyok, hanem egy néző. Most leülök ide, az első sorba, és végignézem az előadást. (Következik tetszés szerint bármely darab a világirodalomból.)

SZONETT

Kor-
kép:
gép-
sor,
bor,
nép,
szép
tor.
Már
holt
sincs.
Kár.
Volt,
nincs.

KRITIKA

...Most áttérek e remekmű égbekiáltó hibáira...

EPOSZ

Nos, melyikünk rövidebb? — az eposzhoz szólt az epigramm.

Áll a bolond fogadás — s íme: ez itt az eposz.

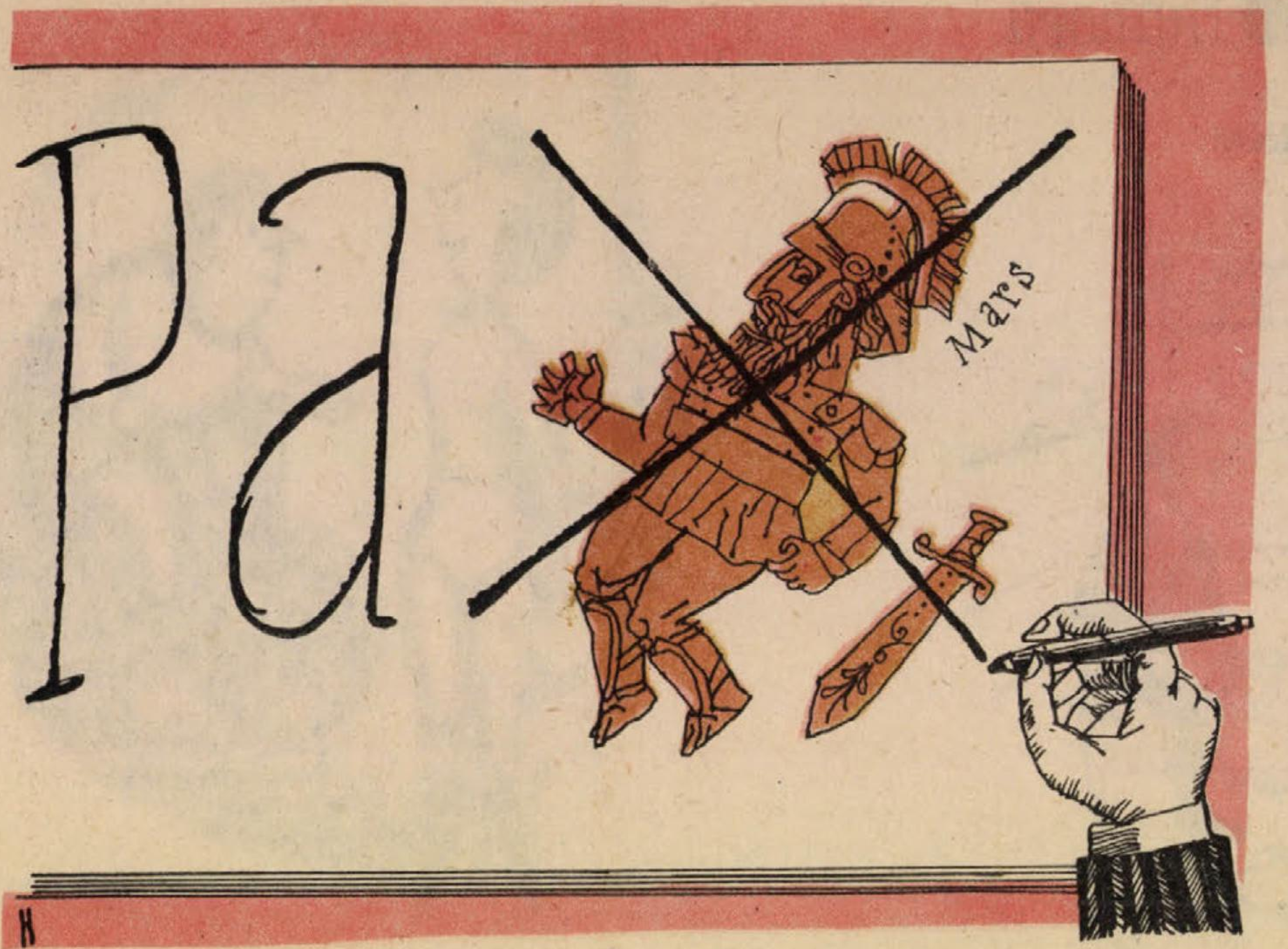
AZ EPIGRAMM

Nyertem.

Radó György

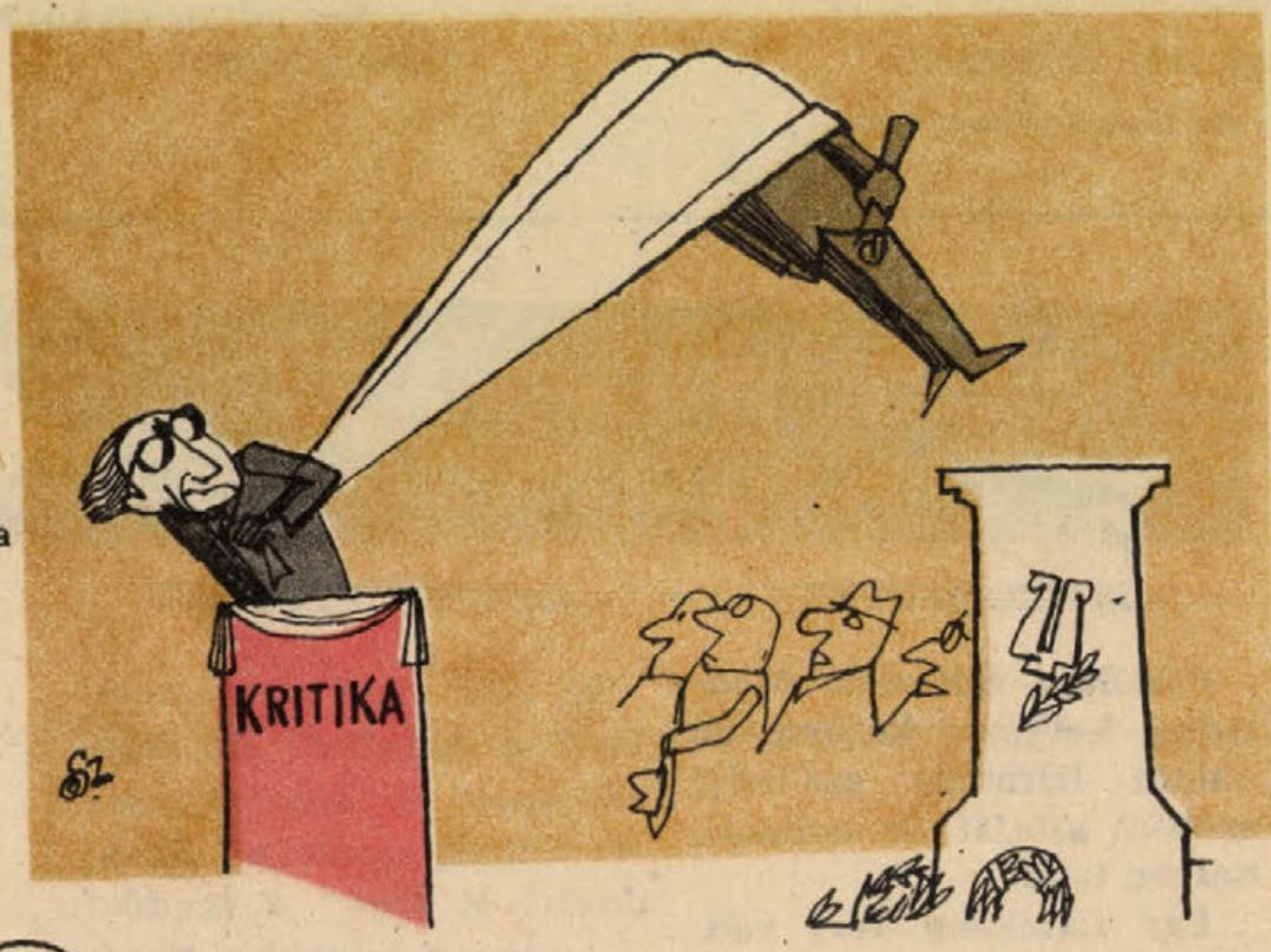
Leszerelési hónap

Hegedűs István rajza

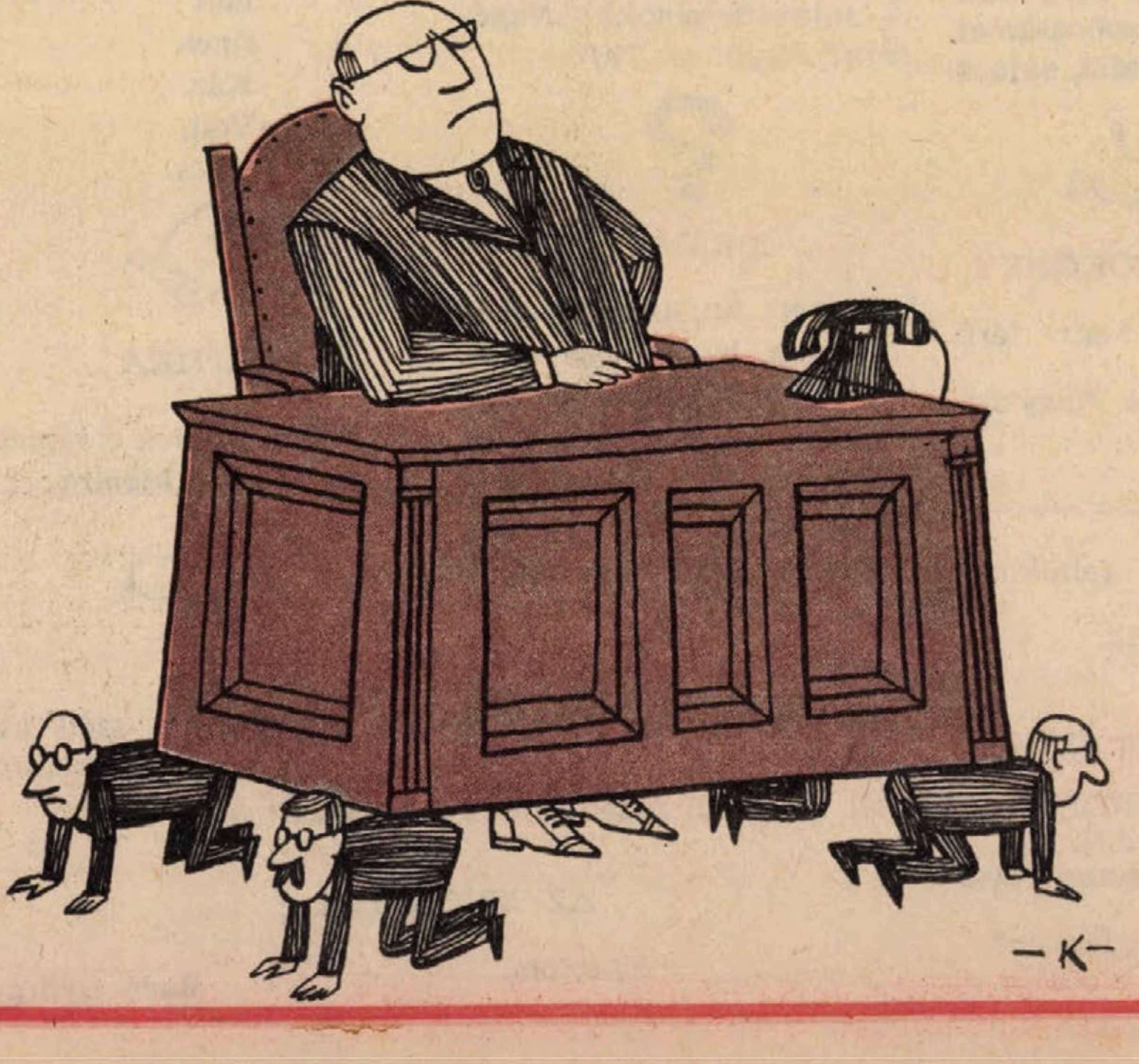
Íróavatás

Szűr-Szabó József rajza

Kollektív vezetés

Kaján Tibor rajza

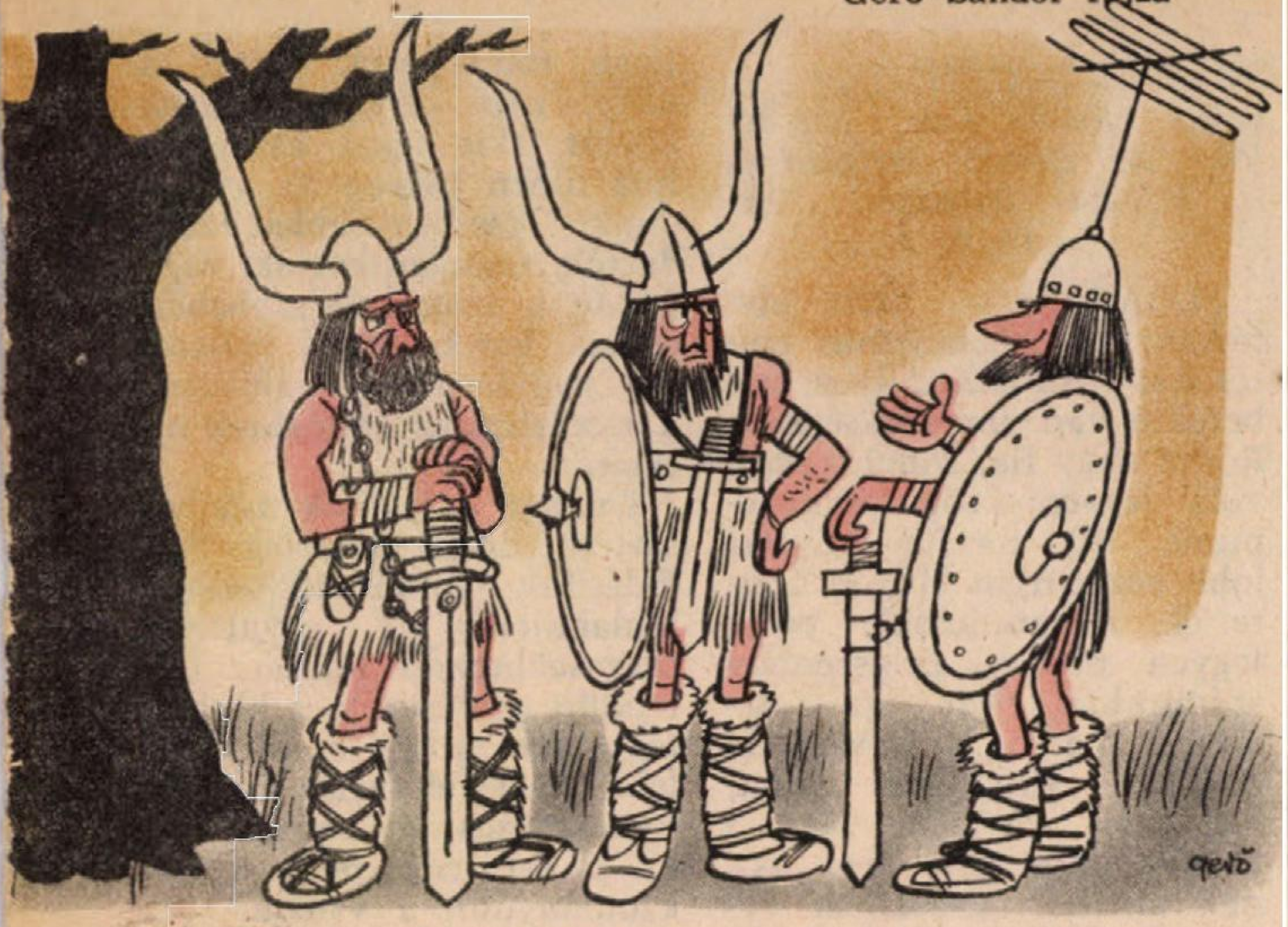
E heti hirdetéseink

Divat-diktátor

Gerő Sándor rajza

– Nekem már nem felel meg a szoba-antenna!

Kezdő turisták

Gerő Sándor rajza

– Csak menjünk mindig a piros jelzés után, akkor nem tévedhetünk el! . . .

Összejönnek a bajok

Egyik pesti kiskocsmában
Két férfiú csevegett,
Újabb fröccsöt kér az egyik,
Bár ivott már eleget.

Bánata volt, látszott rajta,
Szavából is kiderült,
Bambi már nem vigasztalta,
Kadarfröccshöz menekült.

„Prémiumot alig kaptam”,—
Így kezdte a panaszát,
De kisült, hogy egyéb baj is
Felhősíti tavaszát.

Hörpintett a poharából,
Aztán így szólt drámain:
„A lottón is cserbenhagytak
Megálmodott számaim.”

Tragédiák szele volt az,
Ami akkor megcsapott,
Ne csodálják hát, hogy versem
Hangja kissé meghatott.

Mert barátunk elmondott egy
Újabb borús esetet:
„Otthagyott a feleségem,
Talált egy új baleket.”

S ráborulva az asztalra,
Mit könnyekkel itatott,
Így szipogott: „És aznap még
A Fradi is kikapott”.

Hidvéghy Ferenc

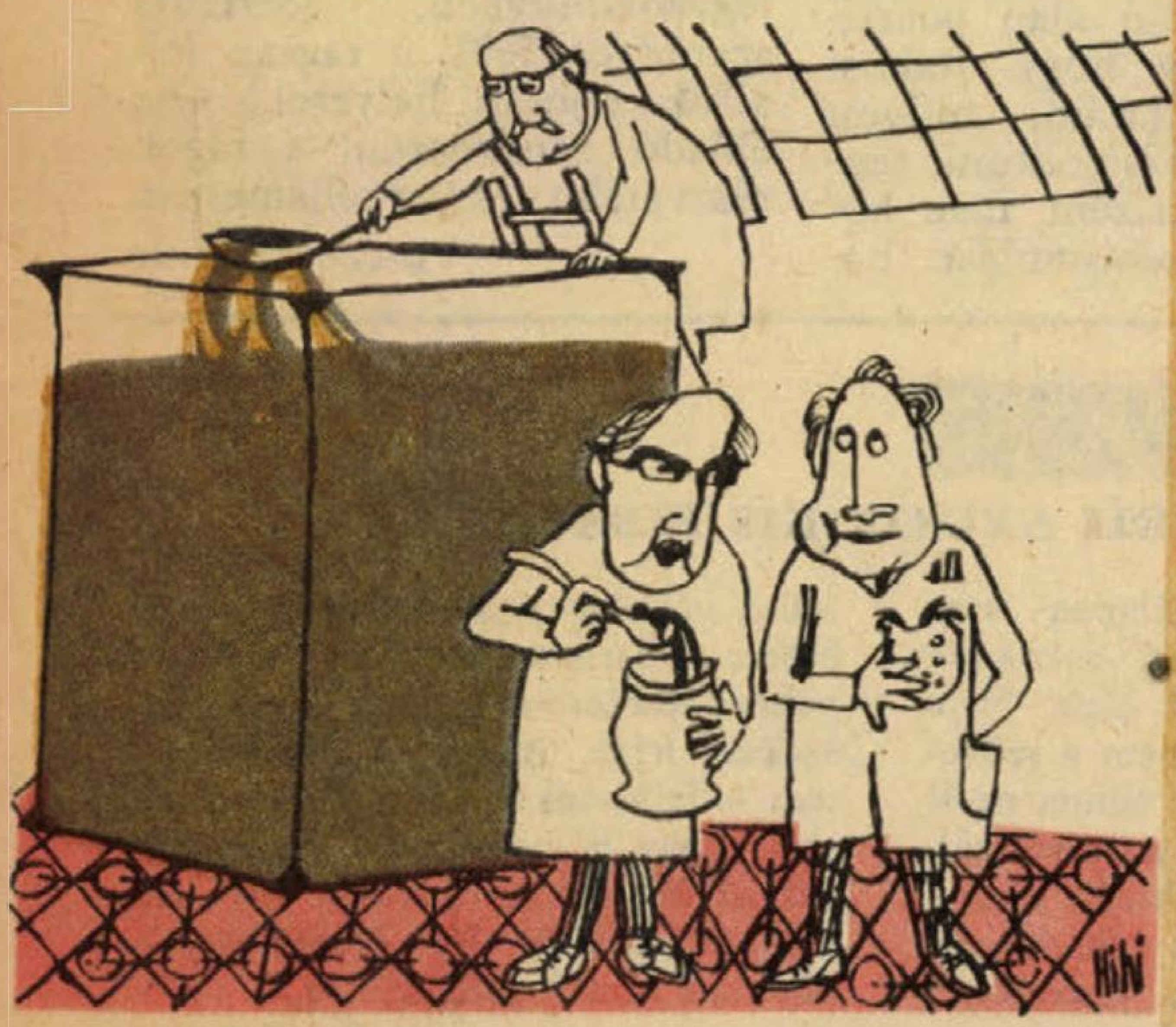
Hosszú haj, rövid ész...

Vasvári Anna rajza

Kísérleti algatermesztő üzem létesül

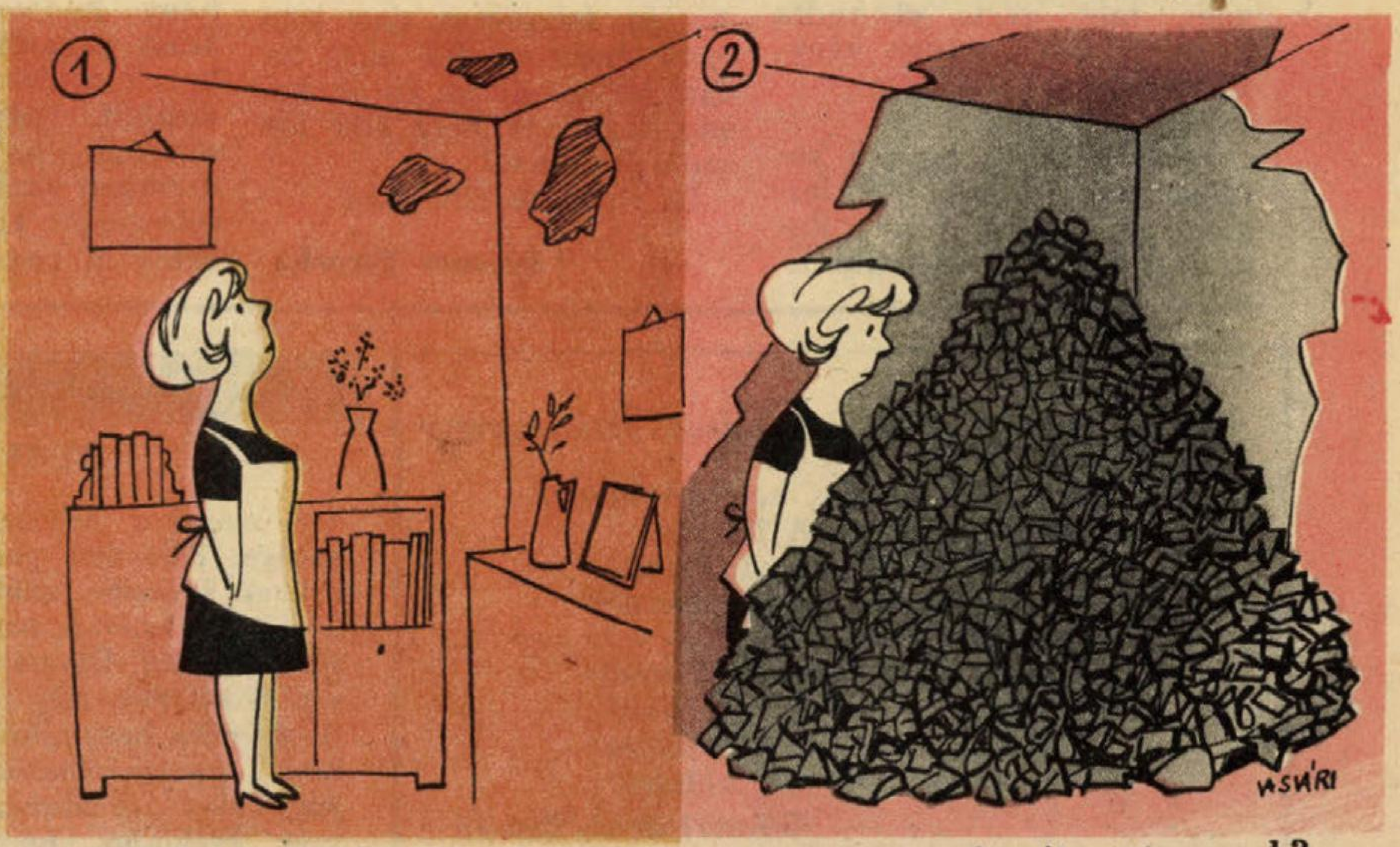
Hegedűs István rajza

– Parancsol hozzá egy kis békanyálat?

Kisebb javítás

Vasvári Anna rajza

Szerelés előtt

Szerelés után

Balesetvédelem

Schwott Lajos rajza

– Miért használja fordítva a létrát?
– Mert a tetején szédülök...

LIBA-TÖRTÉNET

Kender István ki tudott jönni a napidíjából. Még haza is vitt belőle. Egyébként felvásárlási előadó volt. Nemrég Bogyai kollégájával indult ellenőrző útra, megnézni, milyen állapotban vannak a termelőszövetkezetek szerződéssel nevelt libái. Miután megállapították, hogy minden rendben van, az egyik termelőszövetkezet vezetőjével Kender közölte, hogy két libára lenne szükségük. Természetesen nem ingyen. Önköltségi áron.

A libák őre kinyitotta a telep ajtaját, és betessékelte őket, válasszanak kedvükre.

Bogyai megelégedett az ajtónál álló első libával, Kender István azonban a feleségére gondolt, és válogatni kezdett. A libák azonban rendre felröppentek előle. Ekkor már Kender megelégedett volna akár a legkisebbel is, de még az is gágogva csapkodta a levegőt.

Neveletlen lúdjai! Még a tenyészet vezetőjének sem fogadtak szót. Ő is beleizzadt, míg végre el tudta kapni a szárnyát egy vánnyadtnak.

Kender boldog volt.

Egészen addig, amíg a kocsiban meg nem látta, micsoda különbség van a Bogyai és az ő lábánál ülő liba között. Bánatában odáig süllyedt, hogy egy vendéglőnél megállította a kocsit.

– Igyunk egy fröccsöt, különben nem bírom ki! Hogy neked micsoda szerencséd van! Egyből kifogtál egy ilyen hatalmas libát!

Még a kocsmában sem tudott másról beszélni.

Visszatérve a kocsiba, Bogyai meglepetten tapasztalta, hogy társa abbahagyta a panaszkodást. Tapasztalta továbbá azt is, hogy összement a szép gúnárja, míg Kenderé megnőtt. Emlékezett arra, hogy amíg ő rendelt, a kollégája kiment. Szóval, így vagyunk! Legszívesebben szemébe vágta volna, de eszébe jutott, hogy ez nem megoldás. Hiszen nem látta. Hiába tudja, bizonyítani mégsem lehet.

Jobb, ha úgy tesz – gondolta –, mintha semmit sem vett volna észre. Búcsúzásnál azonban sajnálkozva veregette meg Kender vállát.

– Nagyon bánt a dolog, öregem... De tudod, mit? Az én feleségem úgy sem várja, hogy vigyek haza ludat. Nesze, itt az én jó kövér libám, te meg add ide azt a hitványat...

És visszacserélte őket.

Szemes Piroska

a ló örök 2 oldala

I. jelenet

Szín: előadóterem. Szereplők: Az előadó, Strigula és a Hivatal dolgozói. Kor: 1953.

ELŐADÓ: ... mert elvtársak! A szocializmus építéséhez nem akármilyen emberekre van ám szükségünk. Róma nagy fia, Mucius Scaevola legyen örök mintaképünk, aki hazája üdvéért jobb kezét nyílt lángon égette el. A munkahely pedig legyen otthon és szentély számunkra. Ezt az eszményt eddig HIVATALunkban (Strigulára mutat) legjobban Strigula Márton kartárs közelítette meg, akinek hivatali ablakában évszámra éjfélkor sem huny ki a fény. Fárosz az ő ablaka minden lankadó, tévelygő lélek számára. Évek óta csak a szocializmus építésének szenteli életét, és otthona is csak szűkös hadtáp számára, ahol néhány órányi napi pihenőjét tölti, szerény reggelijét költi és heti fehérnemű váltását ölti magára. Kövessük őt tehát minél többen! E pódiumról ezennel meghirdetem a Strigula mozgalmat! (A tagság felállva tapsol. Ütemesen kiáltják: Strigula az eszményünk, senkitől mi nem félünk!)

II. jelenet

Minden és mindenki, mint volt, idő: 10 évvel később, 1963.

ELŐADÓ: ... mert drága elvtársaim! A szocializmus a humánum és az értelem történelmi méretű diadala. Mi senkitől sem kívánunk emberfölötti teljesítményeket. Keserű szájízzel gondolok viszont arra a korszakra, amikor a szocializmus ügyéhez való hűségünket – egyebek között –, azon mérték le, hogy a hivatalos idő után hány kilowattóra villamosáram pazarlásával járultunk hozzá a tüzelő alap pusztításához, vagy hogy Rákosi nevének hallatára, milyen ütemben varázsolódtunk tapsoló-géppé. Hiszem, nem követek el istenkáromlást: hányan voltak ezek között a nagy, népi áramfogyasztók között, akik igazi aszkétákhoz illően bélyeg- és gyufacímke csereanyagukat rendezték, passziánszoztak, vagy éppen a szomszéd szobabéli csinos kartársnővel mélységes szolidaritásban áldoztak a szocializmus építésének oltárán.

De hát, azóta sok minden történt, drága elvtársak. Fejlődésünk során időközben kialakultak az együttélés magasabbrendű formái: fellendült a presszók, a klubok forgalma, „arccal az ultiparti felé" jeligével széles uszályú tömegmozgalom bontakozott ki, és évezredes nemzeti hagyományunk a vadászat és halászat ápolása is széles rétegek ügyévé vált. Nimródjaink nem dekadens szibaritákként fülledt szobákban pocsékolják a népgazdaság villamos-áramát. Elruccannak víkendre vadász- és halásztanyákra, ahol ózonban fürödve igazi férfiemberhez méltó, daliás kedvteléssel készülnek fel a munkás hétköznapok kemény feladataira.

És ezzel be is fejezem: igazi öröm számunkra, hogy ebben az új légkörben járulhatunk hozzá a szocializmus építésének nagy művéhez, amelyhez erőt, egészséget kívánok a kartársaknak.

STRIGULA (Helyéről felállva int a titkárnak): Szót kérek, előadó elvtárs!...

ELŐADÓ: Tessék! Strigula kartársé a szó.

STRIGULA: Drága kartársak! Úgy vélem, hogy értekezletünk felemelő hangulata nem enyészhet el nyomtalanul: nem hullhat bele a végtelen időbe. Itt ma a szektás korszak nyomásától megszabadult szocialista embertípus nyilatkozott meg szabadon, életvidáman, derűsen. A referátumért szavazzunk köszönetet, és teljes szövegét örökítsük meg jegyzőkönyvben. (Strigula szerényen leül, a tagság felállva, zajosan helyesel.) Az előadó megköszöni a tagok részvételét és az elismerést.

Vincze Oszkár

Mámoros köszöntő a kései Tavaszra

Végre nem jég ver, nem hó havaz!
Végre felfeseltél, óh Tavasz!
Végre rügyrétek mosolyognak!
Végre szól szeme boldogoknak!

Tavaszfeslés! köszöntöm jöttöd'!
Tavaszfenség! örömöm' költöd!
Tavaszfeslés! jöttöd' köszöntöm!
Tavaszfenség! örömöd' költöm!

Gömöri Jenő Tamás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÚSVÉTI NYUSZI, KIS HIBÁVAL

A nyuszi a levelezőlapon van, amelyet húsvétkor pesti rokonaim küldtek Lipcsébe, ahol élek. Nem is a nyuszi képével, hanem a szövegével van baj. Ugyanis német nyelven nyomtatták, még pedig rosszul. Az áll rajta, hogy „Fröhliche Osterfeste". Ezt így németül sohasem írják. Lehet „Fröhliches Osterfest", vagy „Fröhliches Oster".

Tudtommal a levelezőlapot előállító vállalat nem először követ el hibát. A karácsonyi németnyelvű lapokon, karácsony helyett „puha éjszakát" írtak. Akkor – mint olvastam – felhívták a vállalat figyelmét arra, hogy németül tudó munkatársakkal írassák az üdvözlő sorokat. Mint a küldött lap bizonyítja, a tanácsot nem fogadták meg.

Beck Lilla
Lipcse

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

A meglepett jövendőmondók

A londoni „Sunday Express" távolkeleti tudósítója szerint Hongkongban leégett a helyi jövendőmondók egyik csoportjának központi épülete. A váratlan szerencsétlenség mélységesen megdöbbentette a jövendőmondókat. A tudósítás szerint egy idős jövendőmondónő kezeit tördelve siránkozott:

– Ki gondolt erre?!...

Francia gyermekszáj-gyűjtemény

A közhit szerint a francia gyerekek rendkívül műveltek. Ami persze nem jelenti azt, hogy nem lehet egy egész könyvrevalót összegyűjteni azokból a kedves csacsiságokból, amelyek különben az egész világ iskolásgyermekeire jellemzők. Egy Jean Charles nevű párizsi tanár, aki 12 éves gyerekeket tanít, többek között a következő apróságokat jegyezte fel:

„Szent Johanna először elfoglalta Orleanst, majd később szűz lett belőle."

„De Gaulle azelőtt tábornok volt, most szabad idejében Franciaországot igazgatja."

„Nagy Károly szerette az iskolásgyerekeket. Azért koronáztatta meg magát 800-ban, hogy könnyen fejben tarthassuk az évszámot."

„Napóleon direktor volt a Direktóriumban. Első felesége Josephine Baker volt."

„A Föld forog, hogy ne legyen nagyon meleg."

„A homok főként a sivatagokban nélkülözhetetlen."

Le a viccekkel!

A londoni „Daily Mirror" ismert közírója, a Cassandra néven író William Connor, mérges cikket írt a viccek ellen. Amikor egyik ismerőse viccet akart neki mesélni, leintette, majd a következőkben fejtette ki ellenérzéseit:

– Utálom a vicceket, s már félek, ha valaki viccet kezd mesélni, különösen ha ahhoz az elviselhetetlen típushoz tartozik, aki noteszt húz elő, és feljegyzéseiből viccel. A viccmesélés mesterséges élénkítő, megbénítja az alkalomhoz illő igazi humor, igazán fordulatos társalgás kifejlődését. Ahol a vicc bejön az ajtón, az igazi szellem kimenekül az ablakon.

Az illető ekkor meglepve mondta Cassandrának:

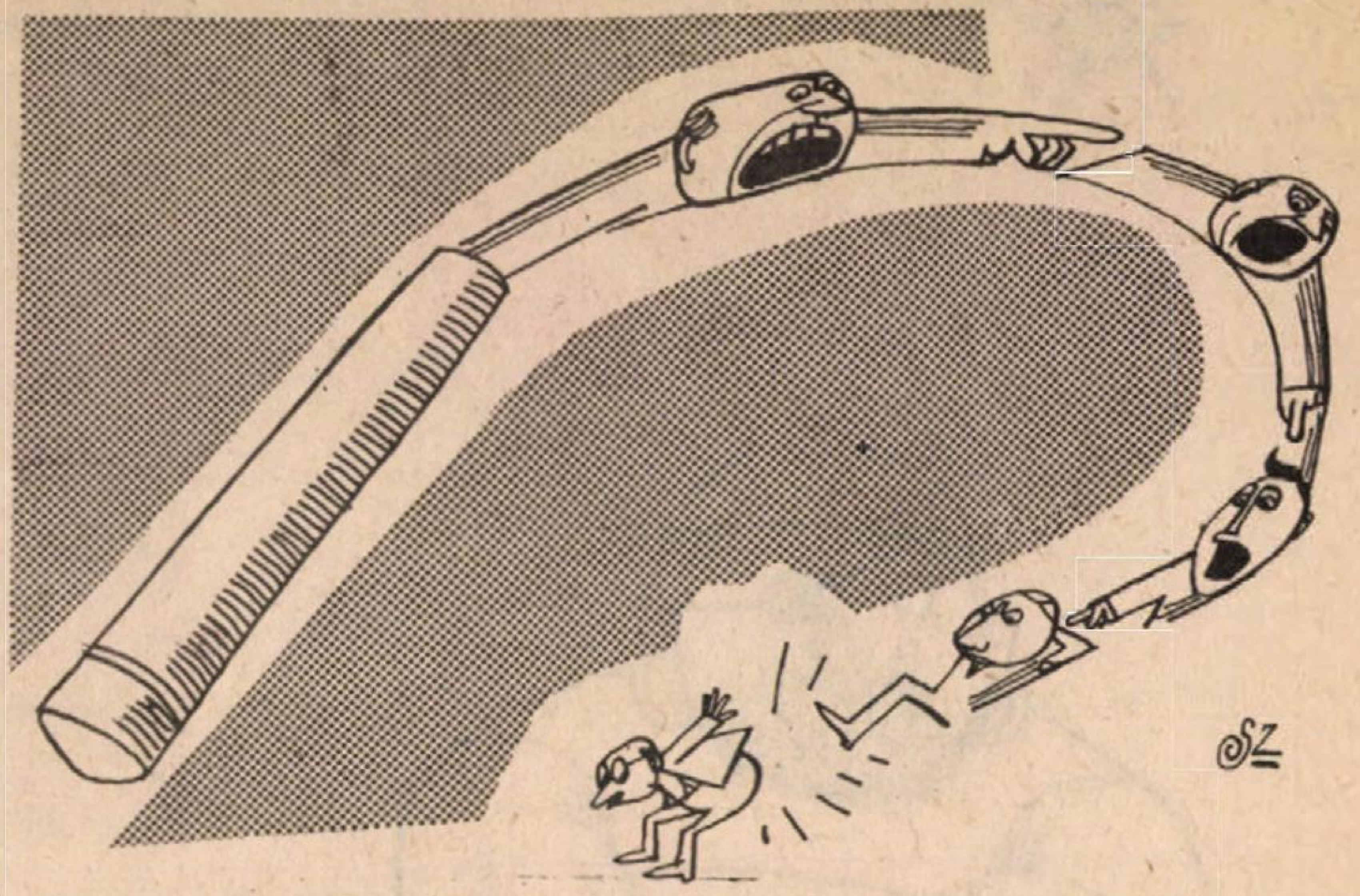
– De hiszen maga is szokott vicceket mesélni.

A közíró válasza így hangzott:

– Az más, vicceket szeretek mesélni, csak hallgatni nem!

Végén csattan az ostor

Szűr-Szabó József rajza

Pesti tudósítónktól

A viharos olaszországi labdarúgó mérkőzések kapcsán meg kell jegyeznem a futball védelmében, hogy a labdarúgást nem életveszélyes űzni, csak nézni.

*

Érdeklődéssel olvastam napilapjaink egyikében a szigorú címet: „Elvonókúrára köteleztek egy sikkasztót!"

Ezentúl egy árva fillért sem sikkaszthat!

*

Úgy látom, sajtónkban rövidesen kitör a nyílt harc a RIHTER-párt és a RICHTER-párt között. A helyzet máris robbanásig feszült, s ha idejében el nem dől, hogyan írja a nevét a nagy szovjet zongoraművész, baj lesz!

*

Az ember mindig tanul valamit. Sokáig nem tudtam, hogy mirevaló az a két kőgömb, amely a Dimitrov téri vásárcsarnok főbejárata előtt áll. Most már tudom.

De ha nem buktam volna föl az egyikben a múlt héten, talán még ma sem tudnám.

A papucsférj

Egyik este a Cimbalom kávéházban kulturális pályázatot írtunk ki a mai életből vett hihetetlen történetekre. Az első díjat, három üveg Almuskát, a kövér Meszetneki kapta alábbi kis elbeszéléséért:

„Matild, a feleségem, rendes, tiszta asszony, gondomat viseli, de egy dologban nem ismer tréfát; a fizetést az utolsó petákig le kell szurkolni neki, továbbá arra is súlyt helyez, hogy pontosan tudja, mire költöm szerény zsebpénzemet. Ugyanis az az életelve, hogy minden disznósághoz pénz kell, tehát, ha nincs fölösleges valutám, akkor eleve nem áll módomban disznóságokat csinálni.

Nos, ezek után képzeljétek el, micsoda pokoli problémát okozott, amikor a minap találtam egy tizest a villamoson. Ha odaadom, rögtön feltűnik, hogy huszonhat évi meghitt házasélet alatt még sohasem találtam semmit, vagy talán biztos találtam már máskor is, csak elsinkófáltam...

Mire költsem? Haza nem vihetek semmit sem, mert nem tudom igazolni, hogy honnan volt rá pénzem. Moziba sem mehetek, mert akkor viszont a két órával nem tudok elszámolni. Eligyam? Matild megérezné az alkoholszagot és kész a balhé! Egyek valamit? Egyrészt csöppet sem voltam éhes, másrészt a feleségem remekül főz, és vacsoránál gyanús volna, ha nincs étvágyam. A látóhatáron sehol egy koldus. Gyorsan dönteni kellett.

Ekkor pompás ötletem támadt; veszek három lottót, s a maradék tíz fillérről pedig azt füllentem, hogy a kalauz rosszul adott vissza. S így is tettem. Az igazolószelvényeket (amely a fogadónál marad) elrejtettem a kalapom bélésébe, és boldog bűntudattal iszkoltam haza.

Azt hittem, az ügy ezzel el van intézve, és házasságtörésemre örök homály borul.

De szörnyű dolog történt; az egyik szelvényen négy találatot értem el! Nyertem kerek százhuszonhatezerhétszázötvenhárom forintot és negyvenkét fillért! Ekkora összeget már nem tűzhetek a kalapom mellé.

Te jóságos ég! Most hogyan számolok el a sok pénzzel a feleségemnek?! Egyáltalán, mit mondok, miből telt lottóra? Na, jól nézek ki.

A bankókat nagy titokban hazacsempésztem, és éjszaka elrejtettem a spejzban az üres lekváros üvegek alá. S azóta éjjel-nappal töröm a fejem valami jó mesén, mert ha befőzésig nem jut eszembe semmi, kitör a botrány!"

Dalmáth Ferenc

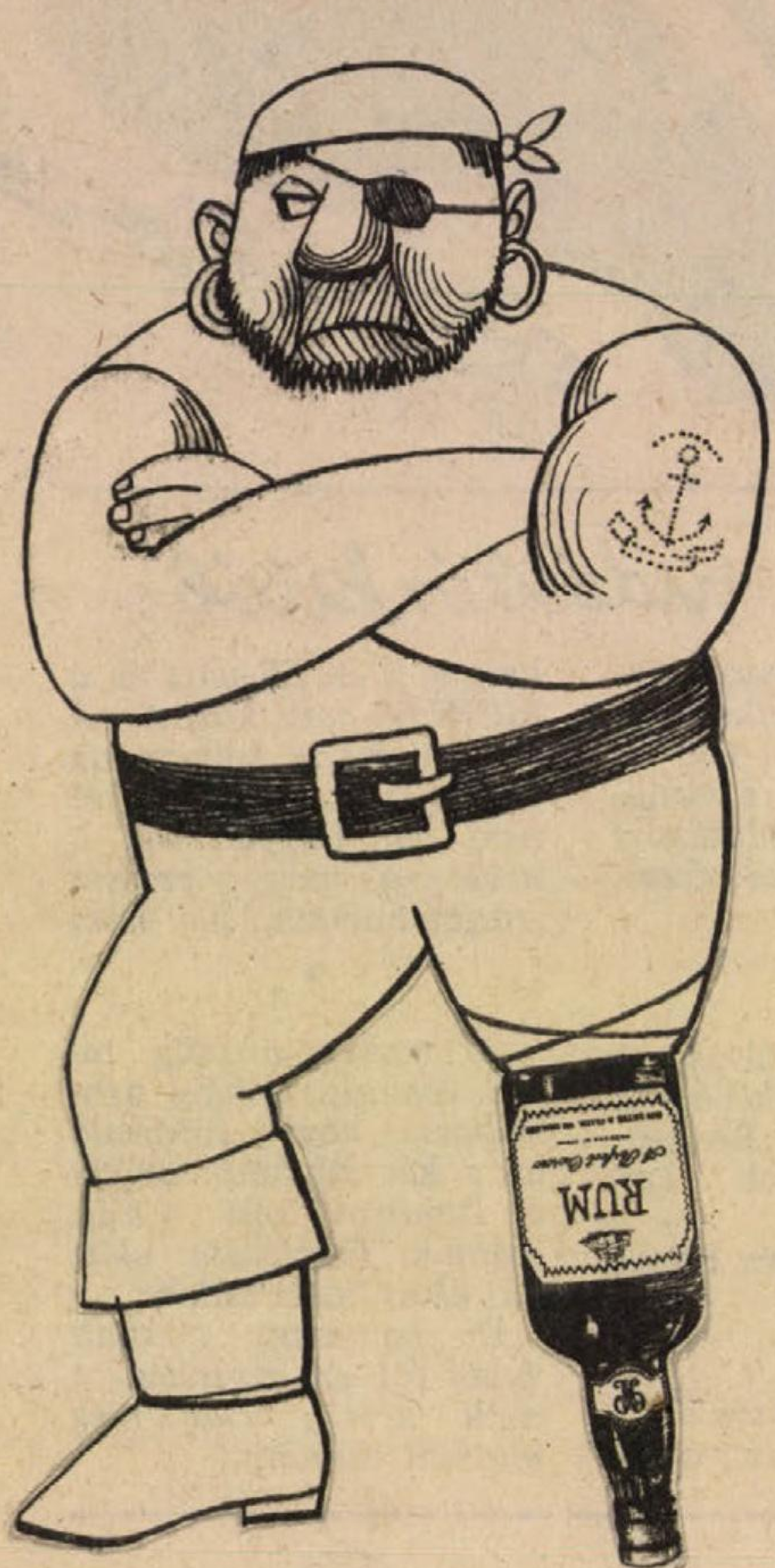
SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Károly, Bp., XIII., Hegedüs Gy. u. — T. György, Miskolc. — M. Ferenc, CSSR. — I. Illés, Gyula. — G. István, Bp., V., Magyar u. — B. Antal, Bp., XIII., Mosoly u. — P. Ilona, Monor. — V. Albin, Bp., IV. — K. Julianna, Baja. — M. Gy., Bp., X., Jászberényi u. — H. Oszkár, Szeged. — J. Pál, Keszthely. — O. László, Alsózsolca. — Sz. László, Bp., XII., Böszörményi u. — Cs. N. Miklós, Debrecen. — Z. László, Bp., VI., Rózsa F. u. — B. Ernőné, Hódmezővásárhely. — S. György, Bp., VI., Jókai u. — B. Csaba, Bp., I., Szabó I. u. — V. M. Bp., VII., Dembinszky u. — D. Jenő, Pécs. — L. József, Jászapáti. — „Őszi" — K. Sándor, Vecsés. — V. Sándor, Tiszaföldvár. — L. János, Cserépváralja. — T. T., Bp., XIV., Thököly u. — F. Jenőné, Bp., XI., Ménesi u. — B. Emília, Bp., XI., Baranyai u. — F. L., Bp., V., Veres Pálné u. — T. Imre, Lővő. — H. János, Kaposvár. — Sz. Ervinné, Bp., II. — A. Sándor, Tarcal. — K. Pál, Bp., VIII., Szentkirályi u. — Á. Sándor, Bükkábrány. — E. Mátyás, Esztergom. — J. Irén, Kunszentmárton. — G. József, Szombathely. — T. József, Bp., VII., Vörösmarty u. — M. Károly, Bp. — V. József, Bp., VIII., Bacsó B. u.

Ludas Matyi

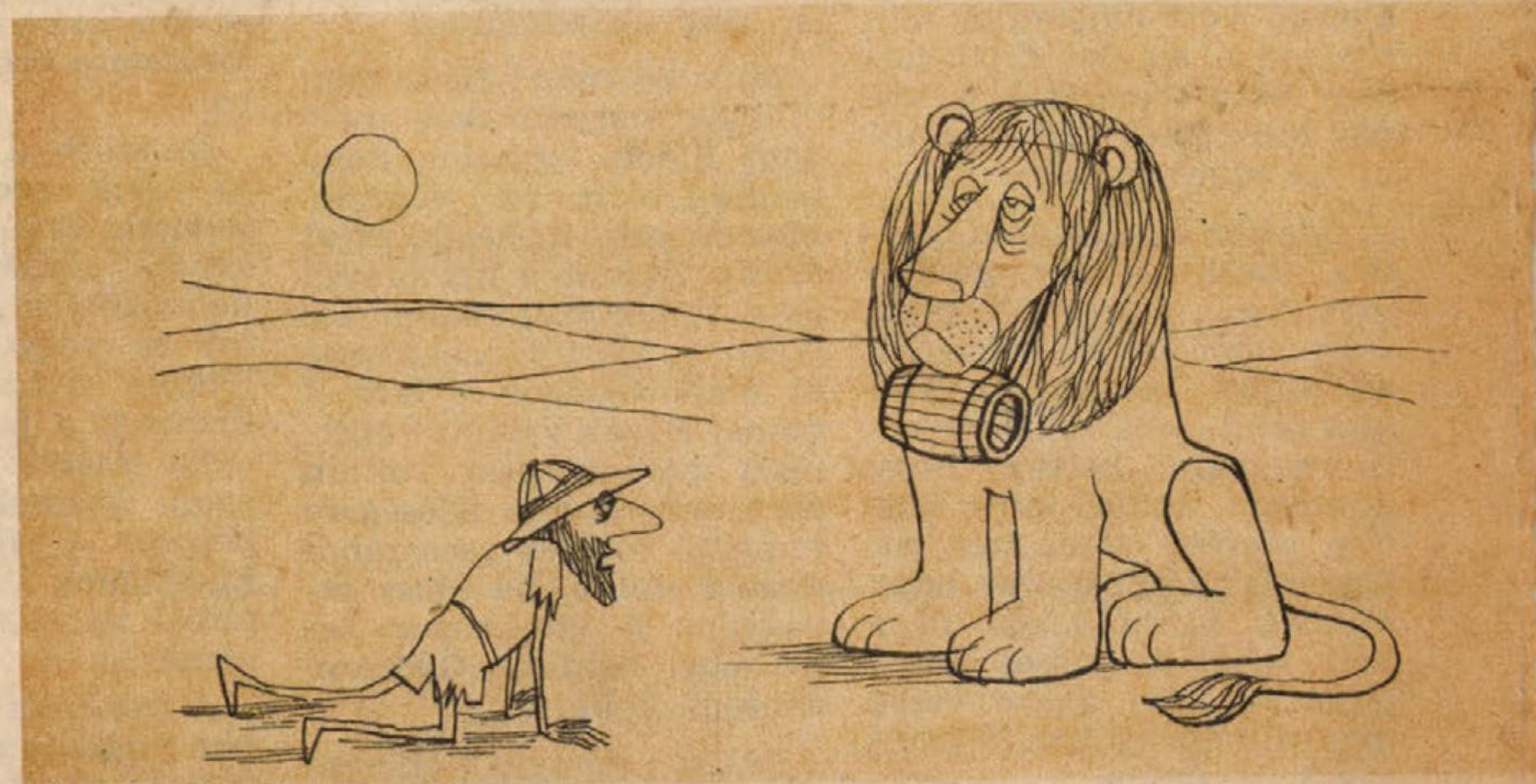

Kaján Tibor rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.2672 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.

INDEX: 25504